

42000A0922(02)

L 239/19

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

22.9.2000

CONVENȚIE DE PUNERE ÎN APLICARE A ACORDULUI SCHENGEN**din 14 iunie 1985****între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune**

REGATUL BELGIEI, REPUBLICA FEDERALĂ GERMANIA, REPUBLICA FRANCEZĂ, MARELE DUCAT AL LUXEMBURGULUI și REGATUL ȚĂRILOR DE JOS, denumite în continuare „părțile contractante”,

ÎN TEMEIUL Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune,

DECISE să aducă la îndeplinire hotărârea exprimată în acest acord de a elimina controalele la frontierele lor comune asupra circulației persoanelor și de a facilita transportul și circulația mărfurilor la aceste frontiere,

ÎNTRUCÂT Tratatul de instituire a Comunităților Europene, completat de Actul Unic European, prevede că piața internă trebuie să cuprindă un spațiu fără frontiere interne,

ÎNTRUCÂT scopul urmărit de părțile contractante este în conformitate cu acest obiectiv, fără a aduce atingere măsurilor care urmează să fie adoptate în vederea aplicării dispozițiilor tratatului,

ÎNTRUCÂT aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri necesită o serie de acțiuni și o cooperare strânsă între părțile contractante,

CONVIN URMĂTOARELE:

TITLUL I

DEFINIȚII

Articolul 1

În înțelesul prezentei convenții:

frontiere interne: reprezintă frontierele terestre comune ale părților contractante, aeroporturile acestora pentru curse interne și porturile acestora pentru legături regulate de transport exclusiv din și spre alte porturi aflate pe teritoriul părților contractante, fără nici o escală în porturi aflate în afara acestor teritorii;

frontiere externe: reprezintă frontierele terestre și maritime ale părților contractante, aeroporturile și porturile acestora, cu condiția ca acestea să nu constituie frontiere interne;

zbor intern: reprezintă orice zbor spre sau dinspre teritoriul părților contractante, fără aterizare pe teritoriul unui stat terț;

stat terț: reprezintă orice stat, cu excepția părților contractante;

străin: reprezintă orice persoană, cu excepția resortisanților dintr-un stat membru al Comunităților Europene;

străin în legătură cu care există o alertare pentru a i se refuza intrarea: reprezintă un străin împotriva căruia s-a introdus o alertare în Sistemul de Informații Schengen în conformitate cu articolul 96, pentru a se refuza intrarea acestei persoane;

punct de trecere a frontierei: reprezintă orice punct de trecere autorizat de autoritățile competente pentru traversarea frontierelor externe;

control la frontieră: reprezintă orice control efectuat ca răspuns exclusiv la intenția de traversare a frontierei, indiferent de orice alte considerente;

transportator: reprezintă orice persoană fizică sau juridică a cărei ocupație este de a furniza servicii de transport aerian, maritim sau terestru pentru călători;

permis de ședere: reprezintă orice autorizație de orice tip eliberată de o parte contractantă prin care se acordă dreptul de ședere pe teritoriul său. Această definiție nu include permisiunea de ședere temporară pe teritoriul unei părți contractante pe durata soluționării unei cereri de azil sau pentru eliberarea unui permis de ședere;

cerere de azil: reprezintă orice cerere prezentată în scris, oral sau în alt mod de către un străin la frontiera externă sau pe teritoriul unei părți contractante pentru obținerea recunoașterii calității de refugiat în conformitate cu Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților, din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modifi-

cată și completată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967, și pentru obținerea în consecință a dreptului de ședere;

solicitant de azil: reprezintă orice străin care a depus o cerere de azil în înțelesul prezentei convenții și în legătură cu care nu s-a adoptat încă o decizie finală;

soluționarea cererilor de azil: reprezintă ansamblul procedurilor de examinare și adoptare a unei decizii privind cererile de azil, inclusiv măsurile întreprinse în conformitate cu decizia finală cu privire la o astfel de cerere, cu excepția hotărârii adoptate de partea contractantă responsabilă cu rezolvarea cererilor de azil în conformitate cu prezenta convenție.

TITLUL II

ELIMINAREA CONTROALELOR LA FRONTIERELE INTERNE ȘI CIRCULAȚIA PERSOANELOR

CAPITOLUL 1

TRAVERSAREA FRONTIERELOR INTERNE

Articolul 2

(1) Frontierele interne pot fi traversate în orice punct, fără efectuarea unui control al persoanelor.

(2) În cazul în care însă rațiuni de ordine publică sau de securitate națională o impun, o parte contractantă poate hotărî, după consultarea celorlalte părți contractante, să instituie controale la frontierele naționale pentru o perioadă limitată, în funcție de situația apărută. Dacă rațiuni de ordine publică sau securitate națională impun acțiuni imediate, partea contractantă respectivă adoptă măsurile necesare și informează celelalte părți contractante despre acest lucru cât mai curând posibil.

(3) Eliminarea controalelor efectuate asupra persoanelor la frontierele interne nu aduce atingere dispozițiilor articolului 22 sau exercitării prerogativelor poliției de menținere a ordinii pe întreg teritoriul unei părți contractante de către autoritățile competente, conform legislației respectivei părți contractante, sau cerinței de a deține, a avea asupra sa și a prezenta permisele și documentele prevăzute în legislația respectivei părți contractante.

(4) Controlul mărfurilor se efectuează în conformitate cu dispozițiile corespunzătoare din prezenta convenție.

CAPITOLUL 2

TRAVERSAREA FRONTIERELOR EXTERNE

Articolul 3

(1) Frontierele externe pot fi în principiu traversate numai prin punctele de trecere a frontierei, între orele stabilite în acest scop. Dispoziții mai amănunțite, excepții și reglementări cu privire la traficul local de frontieră, precum și normele care reglementează categoriile speciale de trafic maritim, cum ar fi croazierele de plăcere și pescuitul de coastă, se vor adopta de către Comitetul executiv.

(2) Părțile contractante se obligă să impună sancțiuni pentru traversarea neautorizată a frontierelor externe prin alte locuri decât punctele de trecere sau în afara orelor fixate în acest scop.

Articolul 4

(1) Părțile contractante iau măsuri ca, începând cu anul 1993, pasagerii zborurilor din state terțe care se transferă pe zboruri interne și bagajele de mână să fie supuși(se) unui control la intrare, pe aeroportul de sosire a avionului care a efectuat zborul extern. Pasagerii de pe zborurile interne care se transferă pe curse aeriene cu destinația spre state terțe și bagajele de mână sunt supuși(se) unui control la plecare pe aeroportul unde are loc plecarea zborului extern.

(2) *Părțile contractante adoptă măsurile necesare pentru a asigura efectuarea controalelor în conformitate cu alineatul (1).*

(3) *Dispozițiile alineatelor (1) și (2) nu afectează controlul bagajelor înregistrate; acest control se efectuează fie la aeroportul de destinație finală, fie la aeroportul unde are loc plecarea inițială.*

(4) *Până la data prevăzută la alineatul (1), prin derogare de la definiția frontierelor interne, aeroporturile se consideră frontiere externe pentru zborurile interne.*

Articolul 5

(1) Pentru șederi care nu depășesc trei luni, se poate acorda permisiunea de intrare pe teritoriul părților contractante străinilor care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) posedă un document sau documente valabile, după cum sunt acestea definite de Comitetul executiv, care îi autorizează să traverseze frontiera;
- (b) posedă o viză valabilă, dacă este necesar;
- (c) prezintă, după caz, documente care justifică scopul și condițiile șederii lor și care confirmă existența unor mijloace suficiente de subzistență, atât pentru perioada șederii, cât și pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzitul într-un stat terț în care există siguranța că vor fi admiși, sau sunt în măsură să dețină astfel de mijloace pe cale legală;
- (d) nu sunt incluși în categoria persoanelor împotriva cărora există o alertare cu scopul de a le fi refuzată intrarea;
- (e) nu sunt considerați a reprezenta un pericol pentru ordinea publică, securitatea națională sau relațiile internaționale ale uneia din părțile contractante.

(2) Se refuză intrarea pe teritoriul părților contractante a unui străin care nu îndeplinește toate condițiile de mai sus, cu excepția cazului în care o parte contractantă consideră că este necesar să facă o excepție de la respectivul principiu din motive umanitare, de interes național sau în virtutea obligațiilor sale internaționale. În astfel de cazuri, autorizarea de intrare se limitează la teritoriul respectivei părți contractante, care trebuie să informeze celelalte părți contractante în consecință.

Aceste norme nu vor împiedica aplicarea dispozițiilor speciale privind dreptul de azil sau a dispozițiilor prevăzute la articolul 18.

(3) Străinilor care posedă permise de ședere sau vize de întoarcere eliberate de către una dintre părțile contractante sau, după cum este cazul, ambele documente, le este permisă intrarea pe un teritoriu în scop de tranzit, cu condiția ca numele lor să nu figureze pe lista alertărilor pe plan național ale părții contractante ale cărei frontiere externe încearcă să le traverseze.

Articolul 6

(1) Circulația transfrontalieră la frontierele externe este supusă controlului de către autoritățile competente. Controalele se efectuează pentru teritoriile părților contractante, în conformitate cu principii uniforme, în cadrul competențelor naționale și a legislației interne și ținând seama de interesele părților contractante.

(2) Principiile uniforme menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

- (a) controalele la care sunt supuse persoanele includ nu numai verificarea documentelor de călătorie și a celorlalte condiții de intrare, ședere, muncă și ieșire, dar și controale în vederea descoperirii și prevenirii amenințărilor la adresa securității naționale și a ordinii publice a părților contractante. Acest control include și vehiculele și obiectele aflate în posesia persoanelor care traversează frontiera. El se efectuează de către fiecare parte contractantă în conformitate cu legislația sa internă, în special atunci când controlul include și percheziții;
- (b) toate persoanele sunt supuse cel puțin unui astfel de control pentru stabilirea identității în temeiul prezentării documentelor lor de călătorie;
- (c) la intrare, străinii vor fi supuși unui control amănunțit, după cum se prevede la litera (a);
- (d) la ieșire, controalele se vor efectua în funcție de interesul tuturor părților contractante, conform legislației privind regimul străinilor, pentru a se descoperi și preveni riscurile la adresa securității naționale și ordinii publice ale părților contractante. Străinii sunt supuși în mod obligatoriu acestor controale;
- (e) dacă anumite circumstanțe împiedică efectuarea acestor controale, este necesar să se stabilească prioritățile. În acest caz, controalele la intrare au, de regulă, prioritate asupra controalelor la ieșire.

(3) Autoritățile competente folosesc unități mobile pentru supravegherea frontierelor externe între punctele de trecere; același lucru este valabil și pentru punctele de trecere a frontierei în afara orelor obișnuite de program. Această supraveghere se efectuează astfel încât să îi descurajeze pe cei care au intenția să ocolească controlul la punctele de trecere. Procedurile de supraveghere se stabilesc, după cum este cazul, de Comitetul executiv.

(4) Părțile contractante se angajează să desfășoare personal calificat corespunzător în număr suficient pentru efectuarea controalelor și a supravegherii de-a lungul frontierelor externe.

(5) Aceași exigență a controlului se asigură și la frontierele externe.

Articolul 7

Părțile contractante își acordă reciproc asistență și promovează o cooperare strânsă și constantă în scopul aplicării eficiente a acestor controale și a supravegherii. În mod deosebit, ele fac schimb de informații relevante, importante, cu excepția datelor cu caracter personal, dacă nu se prevede altfel în prezenta convenție. În măsura posibilului, ele armonizează instrucțiunile date autorităților responsabile pentru efectuarea controalelor și asigură o pregătire de bază uniformă, precum și perfecționarea pregătirii funcționarilor care deservește punctele de control. Această cooperare poate lua forma schimbului de ofițeri de legătură.

Articolul 8

Comitetul executiv adoptă deciziile necesare privind metodele practice de efectuare a controalelor și de supraveghere a frontierelor.

CAPITOLUL 3

VIZELE

Secțiunea 1

Vizele de ședere pe termen scurt*Articolul 9*

(1) Părțile contractante se angajează să adopte o politică comună privind circulația persoanelor și în special aranjamentele privind regimul de vize. Ele se vor ajuta reciproc în acest scop. Părțile contractante se angajează să realizeze, de comun acord, armonizarea politicilor lor referitoare la vize.

(2) Regimul vizelor față de state terțe ai căror resortisanți se supun regimului vizelor comun tuturor părților contractante la data semnării prezentei convenții sau la o dată ulterioară poate fi modificat numai cu acordul comun al tuturor părților contractante. O parte contractantă poate, în cazuri excepționale, să deroge de la regimul comun de vize în legătură cu un stat terț atunci când rațiuni imperative de politică națională impun adoptarea urgentă a unei decizii. Ea se consultă mai întâi cu celelalte părți contractante și, în elaborarea deciziei sale, ține seama de interesele acestora și de consecințele respectivei decizii.

Articolul 10

(1) Se introduce o viză uniformă pentru ansamblul teritoriului părților contractante. Această viză, a cărei perioadă de valabilitate se stabilește la articolul 11, poate fi eliberată pentru vizite care nu depășesc trei luni.

(2) Până la introducerea unei astfel de vize, părțile contractante recunosc vizele naționale, cu condiția ca acestea să fie eliberate în conformitate cu condițiile și criteriile comune stabilite în contextul dispozițiilor relevante din acest capitol.

(3) Prin derogare de la alineatele (1) și (2), fiecare parte contractantă își rezervă dreptul de a limita valabilitatea teritorială a vizei, în conformitate cu măsurile comune stabilite în contextul dispozițiilor relevante din acest capitol.

Articolul 11

(1) Viza prevăzută la articolul 10 poate fi:

- (a) o viză de călătorie valabilă pentru una sau mai multe intrări, cu condiția ca nici durata unei vizite fără întrerupere și nici durata totală a unor vizite succesive să nu depășească trei luni într-o perioadă de jumătate de an de la data primei intrări;
- (b) o viză de tranzit care-i permite posesorului să traverseze teritoriile părților contractante o dată, de două ori sau, în mod excepțional, de mai multe ori în drumul spre teritoriul unui stat terț, cu condiția ca nici o perioadă de tranzit să nu depășească cinci zile.

(2) Dispozițiile alineatului (1) nu vor împiedica nici o parte contractantă să elibereze o nouă viză, a cărei valabilitate este limitată la propriul teritoriu în jumătatea de an menționată, dacă este necesar.

Articolul 12

(1) Viza uniformă prevăzută la articolul 10 alineatul (1) se eliberează de către autoritățile diplomatice și consulare ale părților contractante și, după caz, de către autoritățile părților contractante desemnate la articolul 17.

(2) Partea contractantă care are răspunderea eliberării unei astfel de vize este în principiu cea a destinației principale. Dacă nu se poate stabili care este aceasta, viza se eliberează în principiu de către misiunea diplomatică sau consulară a părții contractante de primă intrare.

(3) Comitetul executiv precizează normele de aplicare și în special criteriile de stabilire a destinației principale.

Articolul 13

(1) Nu se aplică nici o viză pe un document de călătorie care a expirat.

(2) Perioada de valabilitate a unui document de călătorie trebuie să o depășească pe cea a vizei, ținând seama de perioada de

utilizare a vizei. Ea trebuie să permită străinilor să se întoarcă în țara de origine sau să intre într-un stat terț.

Articolul 14

(1) Nu se aplică nici o viză pe un document de călătorie, dacă acest document de călătorie nu este valabil pentru nici una dintre părțile contractante. Dacă un document de călătorie este valabil numai pentru o parte contractantă sau pentru un număr de părți contractante, viza care urmează să se aplice se limitează la partea contractantă sau părțile contractante în chestiune.

(2) Dacă un document de călătorie nu este recunoscut drept valabil de către una sau mai multe părți contractante, în locul vizei se poate elibera o autorizație care să aibă valabilitatea unei vize.

Articolul 15

În principiu, vizele menționate la articolul 10 pot fi eliberate numai dacă un străin îndeplinește condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e).

Articolul 16

Dacă o parte contractantă consideră că este necesar, pentru unul dintre motivele enumerate la articolul 5 alineatul (2), să deroge de la principiul prevăzut la articolul 15, prin eliberarea unei vize unui străin care nu îndeplinește toate condițiile de intrare enunțate la articolul 5 alineatul (1), valabilitatea acestei vize se limitează la teritoriul acestei părți contractante, care trebuie să notifice celelalte părți contractante în consecință.

Articolul 17

(1) Comitetul executiv adoptă norme comune pentru examinarea cererilor de viză, asigură corecta lor aplicare și adaptarea lor la noile situații și circumstanțe.

(2) Comitetul executiv precizează, de asemenea, cazurile în care eliberarea unei vize este supusă consultării cu autoritatea centrală a părții contractante la care se depune cererea și, după cum este cazul, cu autoritățile centrale ale altor părți contractante.

(3) Comitetul executiv adoptă, de asemenea, deciziile necesare cu privire la următoarele:

- (a) documentele de călătorie pe care poate fi aplicată o viză;
- (b) autoritățile care eliberează viza;
- (c) condițiile care reglementează elaborarea vizelor la frontieră;

(d) forma, conținutul și perioada de valabilitate a vizelor și taxele care urmează să fie impuse pentru eliberarea lor;

(e) condițiile pentru prelungirea și refuzarea acordării vizelor menționate la literele (c) și (d), în conformitate cu interesele tuturor părților contractante;

(f) procedurile pentru limitarea valabilității teritoriale a vizelor;

(g) principiile care reglementează elaborarea unei liste comune a străinilor în legătură cu care există o alertare cu scopul non-admisiei, fără a aduce atingere articolului 96.

Secțiunea 2

Vizele de ședere pe termen lung

Articolul 18

Vizele pentru șederi care depășesc trei luni sunt vize naționale eliberate de către una dintre părțile contractante în conformitate cu legislația sa internă. Aceste vize permit posesorilor lor să tranziteze teritoriile celorlalte părți contractante pentru a ajunge pe teritoriul părții contractante care a emis viza, dacă îndeplinesc condițiile de intrare menționate la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (d) și (e) sau nu se află pe lista alertărilor pe plan național a părții contractante al cărei teritoriu încearcă să-l tranziteze.

CAPITOLUL 4

CONDIȚII PENTRU CIRCULAȚIA STRĂINILOR

Articolul 19

(1) Străinii care dețin vize uniforme și care au intrat în mod legal pe teritoriul unei părți contractante pot circula liber pe teritoriile tuturor părților contractante în timpul perioadei de valabilitate a vizelor lor, cu condiția să îndeplinească condițiile de intrare menționate la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e).

(2) Până la introducerea unei vize uniforme, străinii care sunt posesorii unor vize emise de către una dintre părțile contractante și care au intrat în mod legal pe teritoriul unei părți contractante pot circula liber pe teritoriile tuturor părților contractante în timpul perioadei de valabilitate a vizelor lor, timp de maximum trei luni de la data primei intrări, cu condiția să îndeplinească condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e).

(3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) nu se aplică vizelor a căror valabilitate este supusă unei limitări teritoriale, în conformitate cu capitolul 3 de la acest titlu.

(4) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 22.

Articolul 20

(1) Străinii care nu sunt supuși condiției obținerii unei vize pot circula liber pe teritoriile părților contractante timp de maximum trei luni în decursul termenului de șase luni de la data primei intrări, cu condiția să îndeplinească condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e).

(2) Dispozițiile alineatului (1) nu aduc atingere dreptului nici unei părți contractante de a prelungi peste limita de trei luni șederea unui străin pe teritoriul său în circumstanțe excepționale sau în conformitate cu un acord bilateral încheiat înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții.

(3) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 22.

Articolul 21

(1) Străinii care posedă un permis de ședere eliberat de către una dintre părțile contractante pot circula liber, în temeiul acestui permis și a unui document de călătorie valabil, timp de maximum trei luni pe teritoriile celorlalte părți contractante, cu condiția să îndeplinească condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c), și (e) și să nu fie pe lista alertărilor pe plan național a respectivei părți contractante.

(2) Alineatul (1) se aplică și străinilor care dețin un permis de ședere provizoriu eliberat de către una dintre părțile contractante și documente de călătorie eliberate de către această parte contractantă.

(3) Părțile contractante înaintează Comitetului executiv o listă a documentelor pe care le eliberează sub formă de documente de călătorie valabile, permise de ședere sau permise de ședere provizorii, în înțelesul prezentului articol.

(4) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 22.

Articolul 22

(1) Străinii care au intrat în mod legal pe teritoriul uneia dintre părțile contractante sunt obligați să-și declare sosirea, în conformitate cu condițiile stabilite de către fiecare parte contractantă, autorităților competente ale părții contractante pe al cărei teritoriu au intrat. Străinii pot face acest lucru chiar în momentul intrării pe teritoriul respectiv sau în termen de trei zile lucrătoare

de la intrare, după cum stabilește partea contractantă pe al cărei teritoriu aceștia intră.

(2) Străinii care sunt rezidenți pe teritoriul uneia dintre părțile contractante și intră pe teritoriul altei părți contractante au obligația să-și declare sosirea autorităților, după cum se prevede la alineatul (1).

(3) Fiecare parte contractantă precizează excepțiile pe care le face de la dispozițiile alineatelor (1) și (2) și le comunică Comitetului executiv.

Articolul 23

(1) Străinii care nu îndeplinesc sau încetează să mai îndeplinească condițiile de ședere de scurtă durată aplicabile pe teritoriul unei părți contractante trebuie, de regulă, să părăsească de îndată teritoriile părților contractante.

(2) Străinii care dețin permise de ședere sau permise de ședere provizorii valabile eliberate de către o altă parte contractantă trebuie să plece de îndată spre teritoriul acelei părți contractante.

(3) Dacă acești străini nu pleacă în mod voluntar sau dacă se poate presupune că nu vor face acest lucru sau dacă plecarea lor de îndată este impusă de rațiuni de securitate națională sau ordine publică, ei trebuie expulzați de pe teritoriul părții contractante unde au fost reținuți, în conformitate cu legislația internă a respectivei părți contractante. În cazul în care legislația sa nu permite expulzarea, partea contractantă poate permite persoanelor respective să rămână pe teritoriul său.

(4) Acești străini pot fi expulzați de pe teritoriul respectivei părți contractante în țările de origine sau în orice alt stat în care ar fi admiși, în special conform dispozițiilor relevante din acordurile de readmisie încheiate de părțile contractante.

(5) Dispozițiile alineatului (4) nu împiedică aplicarea dispozițiilor de drept intern privind dreptul de azil, a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967, a alineatului (2) din prezentul articol sau a articolului 33 alineatul (1) din prezenta convenție.

Articolul 24

Sub rezerva definiției elaborate de Comitetul executiv cu privire la criteriile și măsurile practice adecvate, părțile contractante se compensează reciproc pentru orice dezechilibre financiare care pot rezulta din obligația de expulzare, așa cum se prevede la articolul 23, dacă această expulzare nu se poate face pe cheltuiala străinului.

CAPITOLUL 5

PERMISE DE ȘEDERE ȘI ALERTAREA ÎN VEDEREA NON-ADMISIEI*Articolul 25*

(1) Dacă o parte contractantă intenționează să elibereze un permis de ședere unui străin în legătură cu care există o alertare în vederea non-admisiei, aceasta consultă mai întâi partea contractantă care a emis alerta și ține seama de interesele sale; permisul de ședere se eliberează numai pentru motive serioase, cu precădere motive umanitare, sau ca urmare a angajamentelor internaționale.

În cazul eliberării unui permis de ședere, partea contractantă care a făcut alertarea o retrage, dar poate include numele străinului respectiv pe lista alertărilor pe plan național.

(2) În cazul în care rezultă că s-a făcut o alertare pentru a refuza intrarea unui străin care posedă un permis de ședere valabil, eliberat de către una dintre părțile contractante, partea contractantă care a făcut alertarea se consultă cu partea care a eliberat permisul de ședere pentru a stabili dacă există suficiente motive pentru retragerea permisului de ședere.

În cazul în care permisul de ședere nu este retras, partea contractantă care a făcut alertarea o retrage, dar poate înscrie, cu toate acestea, numele respectivului străin pe lista alertărilor pe plan național.

CAPITOLUL 6

MĂSURI DE ÎNSOȚIRE*Articolul 26*

(1) Părțile contractante se angajează, sub rezerva respectării obligațiilor care decurg din aderarea la Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967, să includă în legislația lor internă următoarele norme:

(a) dacă străinilor li se refuză intrarea pe teritoriul uneia dintre părțile contractante, transportatorul care i-a adus până la frontiera externă pe cale aeriană, maritimă sau terestră este obligat să-și asume de îndată din nou răspunderea pentru aceștia. La cererea autorităților de supraveghere a frontierelor, transportatorul este obligat să-i returneze pe străini în statul terț din care aceștia au fost transportați, sau în statul terț care a eliberat documentul de călătorie cu care au efectuat călătoria sau într-un alt stat terț unde există certitudinea că vor fi primiți;

(b) transportatorul este obligat să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că un străin transportat pe cale aeriană sau maritimă este în posesia documentelor de călătorie necesare pentru intrarea pe teritoriile părților contractante.

(2) Părțile contractante se obligă, sub rezerva respectării obligațiilor ce rezultă din aderarea lor la Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967, și în conformitate cu dreptul lor constituțional, să impună sancțiuni transportatorilor care transportă pe cale aeriană sau maritimă dintr-un stat terț pe teritoriul lor străini care nu posedă documentele de călătorie necesare.

(3) Alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) se aplică, de asemenea, transportatorilor internaționali care transportă grupuri cu autocarul, cu excepția traficului de frontieră.

Articolul 27

(1) Părțile contractante se obligă să impună sancțiuni adecvate împotriva oricărei persoane care, pentru un câștig financiar, ajută sau încearcă să ajute un străin să intre sau să locuiască pe teritoriul uneia dintre părțile contractante, încălcând astfel legislația acestei părți contractante cu privire la intrarea și șederea străinilor.

(2) În cazul în care o parte contractantă este informată cu privire la acțiuni precum cele prevăzute la alineatul (1), care încalcă legea unei alte părți contractante, aceasta o informează pe cea din urmă cu privire la acest lucru.

(3) Orice parte contractantă care cere unei alte părți contractante să declanșeze urmărirea penală, pe motivul încălcării propriilor sale legi, în cazul unor acțiuni precum cele prevăzute la alineatul (1), trebuie să precizeze, printr-un raport oficial sau printr-un certificat emis de către autoritățile competente, dispozițiile legii care au fost încălcate.

CAPITOLUL 7

RĂSPUNDEREA REZOLVĂRII CERERILOR DE AZIL*Articolul 28*

Părțile contractante își reafirmă obligațiile asumate prin Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967, fără nici o restricție geografică privind domeniul de aplicare a acestor documente, precum și angajamentul de a coopera cu Înalțul Comisariat ONU pentru Refugiați la punerea în aplicare a acestor documente.

Articolul 29

(1) Părțile contractante se obligă să rezolve orice cerere de azil depusă de un străin în oricare dintre teritoriile lor.

(2) Acest angajament nu obligă nici o parte contractantă să permită tuturor solicitanților de azil să intre sau să rămână pe teritoriul său.

Fiecare parte contractantă își rezervă dreptul de a refuza intrarea sau de a expulza pe solicitanții de azil într-un stat terț în temeiul dispozițiilor sale de drept intern și în conformitate cu angajamentele sale internaționale.

(3) Indiferent de partea contractantă la care un străin își depune cererea de azil, numai o singură parte contractantă are răspunderea rezolvării acestei cereri. Aceasta se determină în temeiul criteriilor prevăzute la articolul 30.

(4) În pofida alineatului (3), fiecare parte contractantă își rezervă dreptul, din rațiuni speciale legate în principal de legislația internă, să rezolve o cerere de azil chiar dacă, în conformitate cu prezenta convenție, această responsabilitate revine unei alte părți contractante.

Articolul 30

(1) Partea contractantă care are răspunderea rezolvării unei cereri de azil se stabilește după cum urmează:

(a) dacă o parte contractantă a eliberat o viză, indiferent de tipul acesteia, sau un permis de ședere unui solicitant de azil, ea are răspunderea rezolvării cererii. Dacă viza a fost eliberată în temeiul autorizării emise de o altă parte contractantă, răspunderea revine părții contractante care a dat autorizarea;

(b) dacă una sau mai multe părți contractante au eliberat o viză, indiferent de tipul acesteia, sau un permis de ședere unui solicitant de azil, răspunderea revine părții contractante care a eliberat viza sau permisul de ședere, care din acestea expiră ultimul;

(c) dacă solicitantul de azil nu a părăsit teritoriile părților contractante, răspunderea definită la literele (a) și (b) se menține, chiar dacă perioada de valabilitate a vizei, indiferent de tipul acesteia, sau a permisului de ședere a expirat. Dacă solicitantul de azil a părăsit teritoriile părților contractante după eliberarea vizei sau a permisului de ședere, aceste documente constituie baza pentru răspunderea definită la literele (a) și (b), dacă nu au expirat între timp conform dispozițiilor de drept intern;

(d) dacă părțile contractante îl exceptează pe solicitantul de azil de la condiția obținerii unei vize, răspunderea revine părții contractante ale cărei frontiere externe au fost traversate de către solicitantul de azil pentru a intra pe teritoriile părților contractante.

Până la realizarea armonizării depline a politicilor de acordare a vizelor și dacă solicitantul de azil este exceptat de la cerința obținerii unei vize numai de către unele părți contractante, răspunderea revine

părții contractante ale cărei frontiere externe au fost traversate de solicitantul de azil, prin exceptarea de la cerința obținerii unei vize, pentru a intra pe teritoriile părților contractante, sub rezerva dispozițiilor de la literele (a), (b) și (c).

Dacă cererea de azil se depune la o parte contractantă care a eliberat o viză de tranzit solicitantului de azil - indiferent dacă solicitantul a trecut de controlul pașaportului sau nu - și dacă viza de tranzit a fost eliberată după ce țara de tranzit a stabilit prin intermediul autorităților consulare sau diplomatice ale părții contractante de destinație că solicitantul de azil a îndeplinit condițiile de intrare pentru partea contractantă de destinație, partea contractantă de destinație are răspunderea rezolvării cererii;

(e) dacă solicitantul de azil a intrat pe teritoriul părților contractante fără a fi în posesia unuia sau a mai multor documente, care urmează să fie definite de Comitetul executiv, prin care se autorizează traversarea frontierei, răspunderea revine părții contractante ale cărei frontiere externe au fost traversate de solicitantul de azil pentru a intra pe teritoriile părților contractante;

(f) dacă un străin a cărui cerere de azil este deja în curs de rezolvare de către una dintre părțile contractante depune o nouă cerere, răspunderea revine părții contractante care se ocupă de prima cerere;

(g) dacă o parte contractantă a emis deja o decizie finală cu privire la o cerere anterioară de azil din partea unui străin și acesta depune o nouă cerere, răspunderea revine părții contractante care a rezolvat cererea anterioară, dacă solicitantul de azil nu a părăsit teritoriul părților contractante.

(2) Dacă o parte contractantă se angajează să rezolve o cerere de azil în conformitate cu articolul 29 alineatul (4), partea contractantă căreia îi revine răspunderea conform alineatului (1) din acest articol este exonerată de obligațiile sale.

(3) În cazul în care nu se poate stabili cărei părți contractante îi revine răspunderea în temeiul criteriilor de la alineatele (1) și (2), răspunderea revine părții contractante la care s-a depus cererea de azil.

Articolul 31

(1) Părțile contractante fac tot posibilul să stabilească cât mai curând posibil cărei părți îi revine răspunderea pentru rezolvarea unei cereri de azil.

(2) Dacă o cerere de azil se depune la o parte contractantă căreia nu îi revine răspunderea conform articolului 30 de către un străin care își are reședința pe teritoriul ei, această parte contractantă poate cere părții contractante căreia îi revine răspunderea să preia în sarcina sa pe solicitant pentru rezolvarea cererii de azil.

(3) Partea contractantă căreia îi revine răspunderea este obligată să preia în sarcina sa pe solicitantul de azil menționat la alineatul (2) dacă

cererea se face în termen de șase luni de la depunerea cererii de azil. Dacă cererea nu se face în termenul menționat, răspunderea rezolvării cererii revine părții contractante la care s-a depus cererea de azil.

Articolul 32

Partea contractantă căreia îi revine răspunderea rezolvării unei cereri de azil o rezolvă în conformitate cu legislația sa internă.

Articolul 33

(1) În cazul în care un solicitant de azil se află în mod ilegal pe teritoriul unei alte părți contractante în timp ce procedura de azil este în desfășurare, partea contractantă căreia îi revine răspunderea are obligația de a-l primi pe solicitant înapoi pe teritoriul său.

(2) Alineatul (1) nu se aplică dacă cealaltă parte contractantă a eliberat unui solicitant de azil un permis de ședere valabil pentru un an sau mai mult. În acest caz, răspunderea pentru rezolvarea cererii se transferă celeilalte părți contractante.

Articolul 34

(1) Partea contractantă căreia îi revine răspunderea are obligația de a reprimi un străin a cărui cerere de azil a fost respinsă în mod definitiv și care a intrat pe teritoriul unei alte părți contractante fără a avea permisiunea de ședere acolo.

(2) Alineatul (1) nu se aplică însă dacă partea contractantă căreia îi revine răspunderea l-a expulzat pe străin din teritoriile părților contractante.

Articolul 35

(1) Partea contractantă care a acordat unui străin statutul de refugiat și dreptul de ședere are obligația de a-și asuma răspunderea pentru rezolvarea unei cereri de azil făcute de un membru al familiei străinului, cu condiția ca persoanele în cauză să fie de acord.

(2) În înțelesul alineatului (1), prin membru de familie se înțelege soțul sau soția sau copilul necăsătorit sub 18 ani al persoanei refugiate sau, dacă persoana refugiată este un copil necăsătorit care are mai puțin de 18 ani, tatăl sau mama persoanei refugiate.

Articolul 36

Orice parte contractantă căreia îi revine răspunderea rezolvării unei cereri de azil poate, din rațiuni umanitare, bazate în special pe motive familiale sau culturale, să ceară unei alte părți contractante să-și asume

răspunderea, cu condiția ca acest lucru să fie dorit de solicitantul de azil. Partea contractantă căreia i s-a solicitat acest lucru analizează dacă poate da curs cererii.

Articolul 37

(1) Autoritățile competente ale părților contractante își comunică reciproc informații cât mai curând posibil privind:

- (a) orice noi norme sau măsuri adoptate în domeniul legislației de acordare a azilului sau al tratamentului aplicat solicitanților de azil, până la data intrării lor în vigoare;
- (b) date statistice privind sosirile lunare de solicitanți de azil, cu indicarea principalelor țări de origine și a deciziilor luate în privința cererilor de azil, după caz;
- (c) apariția sau sporirea semnificativă a anumitor categorii de solicitanți de azil și orice alte informații disponibile în acest sens;
- (d) orice decizii esențiale în domeniul legislației privind acordarea azilului.

(2) Părțile contractante promovează, de asemenea, o strânsă cooperare în ce privește strângerea de informații privind situația din țările de origine ale solicitanților de azil în vederea unei evaluări efectuate în comun.

(3) Orice instrucțiuni emise de o parte contractantă cu privire la tratarea confidențială a informațiilor pe care le transmite trebuie îndeplinite de celelalte părți contractante.

Articolul 38

(1) Fiecare parte contractantă transmite tuturor celorlalte părți contractante, la cerere, orice informații pe care le deține cu privire la un solicitant de azil, care sunt necesare pentru:

- a stabili partea contractantă căreia îi revine răspunderea rezolvării cererii de azil,
- rezolvarea cererii de azil,
- îndeplinirea obligațiilor derivând în temeiul prezentului articol.

(2) Aceste informații pot fi numai în legătură cu:

- (a) identitatea (numele și prenumele, orice alte nume anterioare, porecele sau alte nume false, data și locul nașterii, cetățenia actuală și orice alte cetățenii precedente ale solicitantului de azil și, după cum este cazul, ale membrilor familiei solicitantului de azil);
- (b) identitatea și documentele de călătorie (referințe, perioada de valabilitate, data eliberării, autoritățile care le-au eliberat, locul eliberării etc.);
- (c) orice alte detalii necesare pentru a stabili identitatea solicitantului de azil;

- (d) locurile de reședință și rutele călătoriilor efectuate;
- (e) permisele de ședere sau vizele eliberate de o parte contractantă;
- (f) locul unde s-a depus cererea de azil;
- (g) după caz, data la care s-a depus o cerere de azil anterioară, data la care s-a depus prezenta cerere, stadiul atins în desfășurarea procedurii și decizia adoptată.
- (3) În plus, o parte contractantă poate cere altei părți contractante să o informeze cu privire la motivele invocate de un solicitant de azil în sprijinul cererii sale și, după cum este cazul, motivele care au stat la baza deciziei adoptate cu privire la solicitantul de azil. Partea contractantă solicitată examinează dacă poate da curs cererii. În orice caz, comunicarea acestor informații se face numai cu consimțământul solicitantului de azil.
- (4) Schimbul de informații se face la cererea unei părți contractante și informațiile se pot schimba numai între autoritățile desemnate de fiecare parte contractantă, îndată ce Comitetul executiv a fost informat cu privire la acest lucru.
- (5) Informațiile schimbate între părți pot fi folosite numai în scopurile prevăzute la alineatul (1). Aceste informații pot fi comunicate numai autorităților precum și instanțelor și tribunalelor care au sarcina de a:
- stabili partea contractantă căreia îi revine răspunderea de a rezolva cererea de azil,
 - rezolva cererea de azil,
 - îndeplini obligațiile care rezultă din acest capitol.
- (6) Partea contractantă care comunică informațiile se asigură că acestea sunt corecte și actualizate.

Dacă rezultă că o parte contractantă a comunicat informații care nu sunt corecte sau care nu ar fi trebuit să fie comunicate, părțile contractante care le primesc sunt de îndată informate despre acest lucru. Ele sunt obligate să corecteze aceste informații sau să le ștergă.

(7) Solicitanții de azil au dreptul să primească la cerere informațiile schimbate între părți în măsura în care acestea mai sunt disponibile.

Dacă constată că aceste informații nu sunt corecte sau nu ar fi trebuit să fie comunicate, aceștia au dreptul să ceară corectarea sau ștergerea lor. Rectificările se fac în conformitate cu alineatul (6).

(8) Fiecare parte contractantă interesată înregistrează comunicarea și primirea informațiilor schimbate între ele.

(9) Informațiile comunicate nu se păstrează mai mult decât este necesar pentru scopul pentru care au fost schimbate. Partea contractantă respectivă examinează la momentul potrivit dacă este necesar să le păstreze.

(10) În orice caz, informațiile astfel comunicate beneficiază cel puțin de aceeași protecție ca aceea acordată informațiilor similare prin legislația părții contractante care primește informațiile.

(11) Dacă informațiile nu sunt prelucrate automat ci în altă modalitate, fiecare parte contractantă ia măsurile necesare pentru a asigura respectarea dispozițiilor prezentului articol printr-un control eficient. Dacă o parte contractantă are un organism de tipul menționat la alineatul (12), poate să-i încredințeze acestuia sarcina de control.

(12) Dacă una sau mai multe părți contractante doresc să computerizeze integral sau parțial informațiile menționate la alineatele (2) și (3), această computerizare este autorizată numai dacă părțile contractante respective au adoptat legi aplicabile unei astfel de procesări, prin care se pun în practică principiile Convenției Consiliului Europei pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea automată a datelor cu caracter personal din 28 ianuarie 1981, și dacă au încredințat unui organism național corespunzător monitorizarea independentă a prelucrării și utilizării datelor comunicate conform prezentei convenții.

TITLUL III

POLIȚIA ȘI SECURITATEA

CAPITOLUL 1

COOPERAREA POLIȚIENEASCĂ

Articolul 39

(1) Părțile contractante se angajează să ia măsuri pentru ca serviciile lor de poliție, în conformitate cu legislația internă și în cadrul competențelor pe care le au, să se ajute reciproc în scopul prevenirii și descoperirii infracțiunilor, în măsura în care legislația

internă nu prevede că cererea trebuie să se facă și să se transmită prin autoritățile judecătorești și cu condiția ca cererea sau transpunerea acesteia în practică să nu presupună aplicarea unor măsuri de constrângere de către partea contractantă căreia i s-a adresat solicitarea. Dacă serviciile de poliție solicitate nu au competența de a rezolva solicitarea, ele o transmit autorităților competente.

(2) Informațiile scrise furnizate de partea contractantă solicitată conform alineatului (1) nu pot fi folosite de partea contractantă

care face solicitarea drept probe ale infracțiunii incriminate decât cu acordul autorităților judecătorești competente ale părții contractante solicitate.

(3) Solicitățile de asistență menționate la alineatul (1) și răspunsurile date acestor solicitări se pot comunica între organele centrale responsabile în cadrul fiecărei părți contractante cu cooperarea internațională pe linie de poliție. Dacă solicitarea nu se poate face în timp util aplicând procedura de mai sus, organul de poliție din cadrul părții contractante care face solicitarea o poate adresa direct autorităților competente ale părții care primește solicitarea, care pot răspunde direct. În aceste cazuri, organul de poliție care face solicitarea informează cât mai curând posibil organul central responsabil cu cooperarea internațională pe linie de poliție din cadrul părții contractante care a primit solicitarea cu privire la cererea de asistență pe care a adresat-o direct.

(4) În zonele de frontieră, cooperarea se poate perfecta prin contacte între ministerele competente ale părților contractante.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu exclud alte acorduri bilaterale mai amănunțite, prezente sau viitoare, între părțile contractante care au frontieră comună. Părțile contractante se informează reciproc cu privire la astfel de acorduri.

Articolul 40

(1) Funcționarii uneia dintre părțile contractante care, în cadrul unei cercetări penale, țin sub supraveghere în țara lor o persoană care se presupune că a participat la comiterea unei infracțiuni pasibile cu extrădarea sunt autorizați să continue supravegherea pe teritoriul unei alte părți contractante unde aceasta din urmă a autorizat supravegherea transfrontalieră ca răspuns la o solicitare de ajutor făcută în prealabil. Autorizarea poate fi însoțită de anumite condiții.

La cerere, supravegherea este încredințată funcționarilor părții contractante pe al cărei teritoriu este efectuată.

Solicitarea de asistență menționată în primul paragraf trebuie să fie trimisă unei autorități desemnate de către fiecare din părțile contractante și împuternicite să acorde sau să transmită autorizarea solicitată.

(2) Dacă, din motive de mare urgență, nu se poate cere în prealabil autorizarea celeilalte părți contractante, funcționarii care efectuează supravegherea sunt autorizați să continue dincolo de frontieră supravegherea unei persoane care se presupune că a comis infracțiunile prevăzute la alineatul (7), cu condiția îndeplinirii următoarelor condiții:

(a) autoritatea părții contractante, desemnată conform alineatului (5), pe al cărei teritoriu continuă supravegherea, trebuie să fie anunțată de îndată, în timpul supravegherii, că a fost traversată frontiera;

(b) se prezintă de îndată o solicitare de asistență, formulată în conformitate cu alineatul (1) și prezentând motivele pentru care s-a traversat frontiera fără autorizare prealabilă.

Supravegherea încetează de îndată ce partea contractantă pe al cărei teritoriu are loc solicită acest lucru, în urma anunțului menționat la litera (a) sau a solicitării menționate la litera (b) sau, dacă autorizația nu a fost obținută, în termen de cinci ore de la traversarea frontierei.

(3) Supravegherea menționată la alineatele (1) și (2) se efectuează numai în următoarele condiții generale:

(a) funcționarii care efectuează supravegherea trebuie să se conformeze dispozițiilor prezentului articol și legislației părții contractante pe al cărei teritoriu activează; ei trebuie să se supună instrucțiunilor primite din partea autorităților locale competente;

(b) cu excepția situațiilor prezentate la alineatul (2), în timpul supravegherii funcționarii poartă asupra lor un document care să ateste acordarea autorizării;

(c) funcționarii care efectuează supravegherea trebuie să fie permanent în stare să dovedească că acționează în calitate oficială;

(d) funcționarii care efectuează supravegherea pot avea asupra lor armele de serviciu în timpul acestei supravegheri, cu excepția cazurilor în care partea căreia i-a fost adresată solicitarea ia o hotărâre explicită în alt sens; folosirea armelor este interzisă, cu excepția cazurilor de legitimă apărare;

(e) intrarea în locuințe particulare și locuri care nu sunt accesibile publicului este interzisă;

(f) funcționarii care efectuează supravegherea nu pot nici soma și nici aresta persoana urmărită;

(g) toate operațiunile fac obiectul unui raport prezentat autorităților părții contractante pe al cărei teritoriu au avut loc; funcționarilor care efectuează supravegherea li se poate cere să se înfățișeze personal;

(h) autoritățile părții contractante de unde au venit funcționarii care efectuează supravegherea sprijină, dacă sunt solicitate de către autoritățile părții contractante pe al cărei teritoriu s-a desfășurat supravegherea, ancheta care urmează operațiunii la care au participat, inclusiv procedura judiciară.

(4) Funcționarii menționați la alineatele (1) și (2) sunt:

— în ce privește Regatul Belgiei: membri ai „police judiciaire près les Parquets” (Poliția judiciară de pe lângă Parchet), „gendarmerie” și „police communale” (poliția municipală),

- precum și funcționari vamali, conform condițiilor prevăzute în acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (6), în privința competențelor acestora cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase;
- în ce privește Republica Federală Germania: ofițeri ai „Polizei des Bundes und der Länder” (Poliția federală și Poliția landurilor) și, numai în privința traficului ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope și a traficului de arme, funcționari ai „Zollfahndungsdienst” (serviciul de investigații vamale) în calitatea lor de funcționari auxiliari ai Ministerului Public;
 - în ce privește Republica Franceză: ofițeri de poliție judiciară din cadrul Poliției naționale și a Jandameriei naționale, precum și funcționari vamali, conform condițiilor din acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (6), în privința competențelor acestora cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase;
 - în ce privește Marele Ducat al Luxemburgului: ofițeri ai Jandarmeriei și Poliției, precum și funcționari vamali, conform condițiilor din acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (6), în privința competențelor acestora cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase;
 - în ce privește Regatul Țărilor de Jos: ofițeri ai „Rijkspolitie” (Poliția națională) și „Gemeentepolitie” (Poliția municipală), precum și, conform condițiilor din acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (6), în privința competențelor cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase, funcționari ai serviciului fiscal de inspecții și investigații răspunzători de taxe de import și de accize.

(5) Autoritatea menționată la alineatele (1) și (2) este:

- în ce privește Regatul Belgiei: „Commissariat général de la Police judiciaire” (Departamentul pentru Anchete Penale);
- în ce privește Republica Federală Germania: „Bundeskriminalamt” (Biroul Federal de Combatere a Criminalității);
- în ce privește Republica Franceză: „Direction centrale de la Police Judiciaire” (Direcția Generală a Poliției Judiciare);
- în ce privește Marele Ducat al Luxemburgului: „Procureur général d’État” (Procuratura Generală a Statului);
- în ce privește Regatul Țărilor de Jos: „Landelijk Officier van Justitie” (Procuratura Publică Națională) responsabilă cu supravegherea transfrontalieră.

(6) La nivel bilateral, părțile contractante pot extinde domeniul de aplicare al prezentului articol și adopta măsuri suplimentare pentru aplicarea lui.

(7) Supravegherea menționată la alineatul (2) poate fi efectuată numai când este vorba de una dintre infracțiunile de mai jos:

- omor;
- ucideri din culpă;
- viol;
- incendiere voluntară;
- falsificare de monedă;
- furt și tănuire în formă calificată;
- extorcare de fonduri;
- răpire și luare de ostatici;
- trafic de ființe umane;
- trafic ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope;
- încălcarea regimului armelor și substanțelor explozive;
- distrugere deliberată prin folosirea substanțelor explozive;
- transport ilicit de deșeuri toxice și periculoase.

Articolul 41

(1) Funcționarii unei părți contractante care urmăresc în țara lor un individ reținut în momentul comiterii sau participării la una dintre infracțiunile menționate la alineatul (4) sunt autorizați să continue urmărirea pe teritoriul unei alte părți contractante fără o autorizare prealabilă din partea acesteia din urmă, dacă, având în vedere urgența specială a situației, nu este posibil să se înștiințeze autoritățile competente ale celeilalte părți contractante printr-unul dintre mijloacele prevăzute la articolul 44, înainte de intrarea pe teritoriul acesteia, sau dacă aceste autorități nu pot ajunge la locul respectiv la timp pentru a prelua acțiunea de urmărire.

Același lucru este valabil dacă persoana urmărită a scăpat din detenție provizorie sau în timp ce executa o sentință privativă de libertate.

Funcționarii implicați în urmărire au obligația, de îndată ce traversează frontiere, să contacteze autoritățile competente ale părții contractante pe al cărei teritoriu urmează să aibă loc urmărirea. Urmărirea va înceta de îndată ce acest lucru este cerut de partea contractantă pe teritoriul căreia are loc. La cererea funcționarilor implicați în operația de urmărire, autoritățile locale competente somează persoana urmărită să se prezinte pentru a i se stabili identitatea sa pentru a proceda la arestarea sa.

(2) Urmărirea se efectuează în conformitate cu una dintre următoarele proceduri, stabilite în declarația prevăzută la alineatul (9):

(a) funcționarii care efectuează urmărirea nu au dreptul să rețină persoana urmărită;

(b) dacă nu există o cerere de încetare a urmăririi transjurisdicționale și dacă autoritățile locale competente nu pot interveni destul de rapid, funcționarii care efectuează urmărirea pot reține persoana urmărită până când funcționarii ai părții contractante pe al cărei teritoriu are loc urmărirea, care trebuie să fie informată de îndată, sunt în măsură să stabilească identitatea persoanei sau să procedeze la arestarea acesteia.

(3) Urmărirea se face în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1) și (2) și într-una dintre următoarele modalități, stabilite în declarația prevăzută la alineatul (9):

(a) într-o zonă sau într-un interval de timp de la traversarea frontierei, care se precizează în declarație;

(b) fără limitare în spațiu sau timp.

(4) În declarația menționată la alineatul (9), părțile contractante definesc infracțiunile enumerate la alineatul (1) în conformitate cu una dintre următoarele proceduri:

(a) următoarele infracțiuni:

- omor;
- ucidere din culpă;
- viol;
- incendiere voluntară;
- falsificare de monedă;
- furt și tăinuire în formă calificată;
- extorcare de fonduri;
- răpire și luare de ostatici;
- trafic de ființe umane;
- trafic ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope;
- încălcarea regimului armelor și substanțelor explozive;
- distrugere deliberată prin folosirea substanțelor explozive;
- transport ilicit de deșeuri toxice și periculoase;

— părăsirea locului accidentului care a dus la deces sau vătămare gravă;

(b) infracțiuni pasibile cu extrădarea.

(5) Urmărirea se face în următoarele condiții generale:

(a) funcționarii care efectuează urmărirea trebuie să se conformeze dispozițiilor prezentului articol și legislației părții contractante pe al cărei teritoriu acționează; ei trebuie să se supună instrucțiunilor emise de autoritățile locale competente;

(b) urmărirea se face numai peste frontierele terestre;

(c) intrarea în locuințe particulare și locuri inaccesibile publicului este interzisă;

(d) funcționarii care efectuează urmărirea trebuie să fie ușor de identificat, după uniforma lor, după banderola purtată pe braț sau după accesoriile atașate la vehiculele lor; folosirea de haine civile combinată cu folosirea de vehicule nemarcate, fără identificările menționate mai sus, este interzisă; Funcționarii care efectuează urmărirea trebuie oricând să fie în stare să dovedească faptul că acționează în calitate oficială;

(e) funcționarii care efectuează urmărirea pot purta asupra lor armele de serviciu; folosirea lor este interzisă, cu excepția cazurilor de legitimă apărare;

(f) odată ce persoana urmărită a fost reținută, după cum se prevede la alineatul (2) litera (b), pentru a fi adusă în fața autorităților locale competente, persoana poate fi supusă numai unei percheziții în scopul asigurării securității; se pot folosi cătușele în timpul transferului; obiectele aflate asupra persoanei urmărite pot fi confiscate;

(g) după fiecare dintre operațiile enumerate la alineatele (1), (2) și (3), funcționarii care efectuează urmărirea se prezintă în fața autorităților locale competente ale părții contractante pe al cărei teritoriu au activat și fac un raport cu privire la misiunea lor; la cererea acestor autorități, ei rămân la dispoziția lor până când circumstanțele acțiunii lor sunt clarificate suficient; această condiție se aplică chiar și atunci când urmărirea nu a condus la arestarea persoanei urmărite;

(h) autoritățile părții contractante din care provin funcționarii care efectuează urmărirea acordă sprijinul lor, când li se solicită de către autoritățile părții contractante pe al cărei teritoriu a avut loc urmărirea, la derularea anchetei care urmează operațiunii la care au participat, inclusiv a procedurii judiciare.

(6) O persoană care, în urma acțiunii prevăzute la alineatul (2), a fost arestată de autoritățile locale competente, poate fi reținută pentru interogare, indiferent de cetățenia sa. Normele relevante din legislația internă se aplică *mutatis mutandis*.

Dacă persoana nu este resortisant al părții contractante pe al cărei teritoriu a fost arestată, aceasta este eliberată după cel mult șase ore de la efectuarea arestului, fără a se include orele între miezul nopții și ora 9.00 dimineața, dacă autoritățile locale competente nu au primit în prealabil o cerere pentru arestul preventiv al persoanei respective în scopul extrădării sale, indiferent de modalitatea acesteia.

(7) Funcționarii menționați la alineatele interioare sunt:

— în ce privește Regatul Belgiei: membri ai „police judiciaire près les Parquets” (Poliția judiciară de pe lângă Parchet), „gendarmerie” și „police communale” (poliția municipală), precum și funcționari vamali, conform condițiilor prevăzute în acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (10), în privința competențelor acestora cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase;

— în ce privește Republica Federală Germania: ofițeri ai „Polizeien des Bundes und der Länder” (Poliția federală și Poliția landurilor) precum și, numai în privința traficului ilicit de substanțe narcotice și substanțe psihotrope și a traficului de arme, funcționari ai „Zollfahndungsdienst” (serviciul de investigație vamală) în calitatea lor de ofițeri auxiliari ai Ministerului Public;

— în ce privește Republica Franceză: ofițeri de poliție judiciară din cadrul Poliției naționale și a Jandameriei naționale, precum și funcționari vamali, conform condițiilor din acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (10), în privința competențelor acestora cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase;

— în ce privește Marele Ducat al Luxemburgului: ofițeri ai Jandarmeriei și Poliției, precum și funcționari vamali, conform condițiilor din acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (10), în privința competențelor acestora cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase;

— în ce privește Regatul Țărilor de Jos: ofițeri ai „Rijkspolitie” (Poliția națională) și „Gemeentepolitie” (Poliția Municipală), precum și, conform condițiilor din acordurile bilaterale corespunzătoare menționate la alineatul (10), în privința competențelor acestora cu privire la traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, traficul de arme și substanțe explozive și transportul ilicit de deșeuri toxice și periculoase,

funcționari ai serviciului fiscal de inspecții și investigații răspunzători de taxele de import și de accize.

(8) În cazul părților contractante vizate, acest articol se aplică fără a aduce atingere articolului 27 din Tratatul Benelux privind extrădarea și asistența reciprocă judiciară în materie penală din 27 iunie 1962, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 11 mai 1974.

(9) La data semnării prezentei convenții, fiecare parte contractantă face o declarație în care definește pentru fiecare dintre părțile contractante cu care are o frontieră comună, în temeiul alineatelor (2), (3) și (4), procedurile de efectuare a urmăririi transjurisdicționale pe teritoriul său.

O parte contractantă își poate înlocui declarația cu o altă declarație, cu condiția ca aceasta din urmă să nu restrângă domeniul de aplicare al celei dintâi.

Fiecare declarație se face după consultarea fiecăreia dintre părțile contractante respective și în scopul obținerii unui regim echivalent de fiecare parte a frontierelor interne.

(10) Pe bază bilaterală, părțile contractante pot extinde domeniul de aplicare al alineatului (1) și pot adopta dispoziții suplimentare pentru aplicarea prezentului articol.

Articolul 42

În timpul operațiilor menționate la articolele 40 și 41, funcționarii care acționează pe teritoriul unei alte părți contractante sunt considerați funcționari ai acelei părți în privința infracțiunilor comise împotriva lor sau de către ei.

Articolul 43

(1) Atunci când, în conformitate cu articolele 40 și 41 din prezenta convenție, funcționari ai unei părți contractante activează pe teritoriul unei alte părți contractante, cea dintâi parte contractantă poartă răspunderea pentru prejudiciile cauzate de aceștia în timpul misiunii lor, în conformitate cu legislația părții contractante pe al cărei teritoriu activează.

(2) Partea contractantă pe al cărei teritoriu s-au produs prejudiciile menționate la alineatul (1) remediază aceste prejudicii în condițiile aplicabile prejudiciilor cauzate de proprii săi funcționari.

(3) Partea contractantă ai cărei funcționari au cauzat prejudicii unei persoane de pe teritoriul unei alte părți contractante rambursează acesteia din urmă totalitatea sumelor pe care le-a plătit victimelor sau persoanelor îndreptățite în numele acestora.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor față de terțe părți și cu excepția dispoziției alineatului (3), fiecare parte contractantă se abține, în cazul prevăzut la alineatul (1), de la a pretinde rambursarea contravalorii prejudiciilor pe care le-a suferit din cauza unei alte părți contractante.

Articolul 44

(1) În conformitate cu acordurile internaționale corespunzătoare și ținându-se seama de circumstanțele și posibilitățile tehnice locale, părțile contractante instalează, în special în zonele de frontieră, linii telefonice, radio și telex și alte legături directe pentru a facilita cooperarea pe linie de poliție și vamală, în special pentru transmiterea la timp a informațiilor în scopul supravegherii transfrontaliere și a urmăririi transjurisdicționale a unei persoane.

(2) În afară de aceste măsuri pe termen scurt, ele examinează, în special, următoarele posibilități:

- (a) schimbul reciproc de echipamente sau numirea de ofițeri de legătură dotați cu echipamente radio adecvate;
- (b) extinderea benzilor de frecvențe folosite în zonele de frontieră;
- (c) stabilirea de legături comune pentru serviciile de poliție și vamale care acționează în aceleași zone;
- (d) coordonarea programelor lor de achiziții de echipamente de comunicații, pentru instalarea de sisteme de comunicații standardizate și compatibile.

Articolul 45

(1) Părțile contractante se angajează să adopte măsurile necesare pentru a asigura că:

- (a) directorii unităților care oferă cazare și masă sau reprezentanții lor veghează ca străinii cazați acolo, inclusiv resortisanții celorlalte părți contractante și cei ai altor state membre ale Comunităților Europene, cu excepția soților sau soțiilor care-i însoțesc sau a minorilor însoțitori sau a membrilor grupurilor de călătorie, să completeze personal și să semneze formularele de înregistrare și să-și dovedească identitatea prezentând un document de identitate valabil;
- (b) formularele de înregistrare completate se păstrează pentru a fi puse la dispoziția autorităților competente sau sunt trimise acestora, unde consideră ele că este necesar, pentru prevenirea unor pericole, pentru anchetarea infracțiunilor sau pentru clarificarea circumstanțelor în cazul persoanelor dispărute sau al victimelor unor accidente, cu excepția situațiilor când legislația internă prevede altfel.

(2) Alineatul (1) se aplică *mutatis mutandis* persoanelor care locuiesc în facilități de cazare pe bază de închiriere, în special în corturi, rulote și ambarcațiuni.

Articolul 46

(1) În cazuri speciale, fiecare parte contractantă poate trimite părții contractante interesate, în conformitate cu legislația sa internă și fără să i se ceară acest lucru, orice informații care pot juca un rol important în efortul acesteia de combatere a criminalității și de prevenire a infracțiunilor și amenințărilor la adresa ordinii și securității publice.

(2) Informațiile se schimbă reciproc, fără a se prejudicia măsurile de cooperare în zonele de frontieră prevăzute la articolul 39 alineatul (4), prin intermediul unui organ central care urmează să fie desemnat. În cazurile de extremă urgență, schimbul de informații în înțelesul prezentului articol se poate face direct între autoritățile de poliție interesate, cu excepția cazului în care dispozițiile de drept intern prevăd altfel. Organul central este informat despre acest lucru cât mai curând posibil.

Articolul 47

(1) Părțile contractante pot încheia acorduri bilaterale privind detașarea, pentru o perioadă determinată sau nedeterminată, de ofițeri de legătură aparținând unei părți contractante pe lângă autoritățile de poliție ale altei părți contractante.

(2) Detașarea ofițerilor de legătură pe o perioadă determinată sau nedeterminată are ca scop să avanseze și să accelereze cooperarea între părțile contractante, în special prin acordarea de asistență:

- (a) sub forma schimbului de informații pentru combaterea criminalității, atât prin prevenire cât și prin aplicarea legii;
- (b) la realizarea cererilor de asistență reciprocă pe linie de activități polițienești și judiciare în probleme penale;
- (c) în legătură cu sarcinile autorităților responsabile cu supravegherea frontierelor externe.

(3) Ofițerii de legătură au misiunea de a acorda consultanță și asistență. Ei nu sunt împuterniciți să întreprindă acțiuni polițienești independente. Ei furnizează informații și își îndeplinesc atribuțiile conform instrucțiunilor primite de la partea contractantă care i-a detașat și de la partea contractantă pe lângă care sunt detașați. Ei raportează zilnic șefului departamentului de poliție pe lângă care sunt detașați.

(4) Părțile contractante pot cădea de acord, în cadru bilateral sau multilateral, ca ofițerii de legătură aparținând unei părți

contractante detașați în țările terțe să reprezinte și interesele uneia sau mai multor părți contractante. Conform acestor acorduri, ofițerii detașați în state terțe furnizează informații altor părți contractante când li se cere acest lucru sau din proprie inițiativă și, în limita mandatului lor, îndeplinesc sarcini în beneficiul acestor părți. Părțile contractante se informează reciproc cu privire la intențiile de detașare de ofițeri de legătură în state terțe.

- (f) cu privire la măsuri legate de amânarea pronunțării unei sentințe sau suspendarea executării unei sentințe sau a unei măsuri preventive, la eliberarea condiționată sau la suspendarea sau întreruperea executării unei sentințe sau a unei măsuri preventive.

CAPITOLUL 2

ASISTENȚĂ RECIPROCĂ ÎN MATERIE PENALĂ

Articolul 48

(1) Dispozițiile acestui capitol au scopul de a completa Convenția europeană de asistență reciprocă în materie penală din 20 aprilie 1959, precum și, în ceea ce privește relațiile dintre părțile contractante care sunt membre ale Uniunii Economice Benelux, capitolul II al Tratatului Benelux privind extrădarea și asistența reciprocă judiciară în materie penală din 27 iunie 1962, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 11 mai 1974, și de a facilita aplicarea acestor acorduri.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere aplicării dispozițiilor mai generale din acordurile bilaterale în vigoare între părțile contractante.

Articolul 49

Asistență reciprocă se acordă, de asemenea:

- (a) în acțiuni intentate de autoritățile administrative cu privire la acte care sunt pasibile de pedeapsă conform legislației interne a uneia dintre cele două părți contractante, sau a ambelor, reprezentând încălcări ale actelor cu putere de lege, și în cazurile când decizia poate da naștere la o acțiune intentată într-o instanță care are competență în special în materie penală;
- (b) în acțiuni pentru solicitarea de daune pentru cazurile de urmărire penală sau condamnare eronată;
- (c) în proceduri de grațiere;
- (d) în acțiuni civile combinate cu acțiuni penale, atât timp cât instanța penală nu a pronunțat încă o decizie definitivă în acțiunea penală;
- (e) la înmânarea de documente juridice cu privire la aplicarea unei sentințe sau a unei măsuri preventive, impunerea unei amenzi sau a plății de cheltuieli de judecată;

Articolul 50

(1) Părțile contractante se angajează să-și acorde reciproc asistență, în conformitate cu convenția și tratatul menționate la articolul 48, cu privire la cazurile de încălcare a legilor și normelor cu privire la accize, taxa pe valoarea adăugată și taxele vamale. Prin dispoziții vamale se înțeleg normele enunțate la articolul 2 din Convenția din 7 septembrie 1967 încheiată între Belgia, Republica Federală Germania, Franța, Italia, Luxemburg și Țările de Jos privind asistența reciprocă între administrațiile vamale, și articolul 2 din Regulamentul (CEE) nr. 1468/81 al Consiliului din 19 mai 1981.

(2) Cererile de asistență legate de evaziunea la plata accizelor nu pot fi respinse pe motiv că țara căreia îi sunt adresate nu aplică accize la mărfurile menționate în cerere.

(3) Partea contractantă care face cererea nu prezintă sau folosește alte informații sau probe obținute de la partea contractantă solicitată în cadrul investigațiilor, urmăririi penale sau acțiunilor în instanță decât cele menționate în cererea sa, dacă nu are acordul prealabil al părții contractante solicitate.

(4) Asistența reciprocă prevăzută la acest articol poate fi refuzată atunci când valoarea taxelor care se afirmă că nu au fost plătite sau în legătură cu care s-a comis o evaziune nu depășește 25 000 ECU sau când valoarea presupusă a mărfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100 000 ECU, exceptând situația în care, având în vedere circumstanțele sau identitatea celui acuzat, cazul este considerat extrem de serios de către partea contractantă care face solicitarea.

(5) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, când asistența reciprocă solicitată privește acte sancționabile numai printr-o amendă, fiind considerate încălcări ale reglementărilor legale în acțiuni intentate de autoritățile administrative, dacă cererea de asistență vine de la o autoritate judiciară.

Articolul 51

Părțile contractante nu pot condiționa admiterea comisiilor rogatorii pentru percheziție sau confiscare de alte condiții în afara celor de mai jos:

- (a) actul care duce la inițierea comisiilor rogatorii se pedepsește de legislația ambelor părți contractante printr-o sancțiune care implică privarea de libertate sau un ordin de detenție pe o

perioadă maximă de cel puțin șase luni, sau se pedepsește în legislația uneia dintre cele două părți contractante cu o sancțiune echivalentă și în legislația celeilalte părți contractante ca reprezentând o încălcare a reglementărilor legale pentru care autoritățile administrative intentează o acțiune, și dacă decizia poate conduce la o acțiune într-o instanță care are competență în special în materie penală;

- (b) executarea comisiilor rogatorii este compatibilă cu legislația părții contractante solicitate.

Articolul 52

(1) Fiecare parte contractantă poate trimite documente procedurale direct prin poștă persoanelor care se află pe teritoriul unei alte părți contractante. Părțile contractante înaintează Comitetului executiv o listă a documentelor care pot fi transmise în acest mod.

(2) Când există motiv să se presupună că destinatarul nu înțelege limba în care este redactat documentul, documentul – sau cel puțin pasajele importante – trebuie traduse în limba sau într-una dintre limbile părții contractante pe al cărei teritoriu se află destinatarul. Dacă autoritatea care expediază documentul are cunoștință că destinatarul înțelege numai o altă limbă, documentul – sau cel puțin pasaje importante din acesta – trebuie traduse în limba respectivă.

(3) Experții sau martorii care nu răspund unei citații de înfățișare care le este trimisă prin poștă nu sunt supuși nici unei pedepse sau măsuri de constrângere, chiar dacă citația conține un avertisment de pedepsire, cu condiția ca ulterior să nu intre în mod voluntar pe teritoriul părții solicitante și să nu fie citați din nou pe teritoriul respectiv, în mod corespunzător. Autoritățile care expediază prin poștă o citație de înfățișare veghează ca aceasta să nu comporte un avertisment de pedepsire. Această dispoziție nu aduce atingere articolului 34 din Tratatul Benelux privind extrădarea și asistența reciprocă judiciară în materie penală din 27 iunie 1962, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 11 mai 1974.

(4) Dacă actul în legătură cu care s-a făcut o cerere de asistență este sancționabil de legea ambelor părți contractante ca fiind o încălcare a reglementărilor legale pentru care autoritățile administrative intentează o acțiune și dacă decizia poate conduce la o acțiune într-o instanță care are competență în special în materie penală, se va recurge în principiu la procedura prezentată la alineatul (1) pentru transmiterea documentelor procedurale.

(5) În pofida dispozițiilor alineatului (1), documentele procedurale pot fi transmise prin intermediul autorităților judiciare ale părții contractante solicitate dacă adresa destinatarului este necunoscută sau dacă partea contractantă care face solicitarea cere ca un document să fie înmânat personal.

Articolul 53

(1) Cererile de asistență se pot face direct între autoritățile judiciare și se pot returna pe aceleași canale.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere posibilității ca cererile să fie trimise și returnate între Ministerele de Justiție sau prin birourile centrale naționale ale Organizației Internaționale a Poliției Judiciare.

(3) Cererile pentru transferul temporar sau tranzitul persoanelor care sunt în arest preventiv, sunt deținute sau fac obiectul unei pedepse privative de libertate, precum și schimbul periodic sau ocazional de date din cazierul judiciar trebuie să se facă prin Ministerele de Justiție.

(4) În înțelesul Convenției Europene de asistență reciprocă în materie penală din 20 aprilie 1959, când este vorba de Republica Federală Germania, Ministerul de Justiție înseamnă Ministerul Federal de Justiție precum și miniștrii de Justiție sau senatorii din statele federale (*Länder*).

(5) Sesizările în legătură cu acțiuni intentate pentru încălcarea legislației privind perioadele de condus vehiculul și de odihnă, în conformitate cu articolul 21 din Convenția europeană de asistență reciprocă în materie penală din 20 aprilie 1959 sau articolul 42 din Tratatul Benelux privind extrădarea și asistența reciprocă judiciară în materie penală din 27 iunie 1962, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 11 mai 1974, pot fi trimise de autoritățile judiciare ale părții contractante care face solicitarea direct autorităților judiciare ale părții contractante care primește solicitarea.

CAPITOLUL 3

APLICAREA PRINCIPIULUI NE BIS IN IDEM

Articolul 54

O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.

Articolul 55

(1) La ratificarea, acceptarea sau aprobarea prezentei convenții, o parte contractantă poate să declare că nu se află sub obligația impusă de articolul 54 într-unul sau mai multe dintre următoarele cazuri:

- (a) dacă faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină au avut loc integral sau parțial pe propriul său teritoriu; însă, în al doilea caz, această exceptare nu se aplică dacă faptele au avut loc parțial pe teritoriul părții contractante unde s-a pronunțat hotărârea;
- (b) dacă faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie o infracțiune la adresa securității naționale sau a altor interese tot atât de importante ale părții contractante respective;
- (c) dacă faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină au fost comise de oficialități ale acelei părți contractante cu încălcarea îndatoririlor lor oficiale.

(2) O parte contractantă care a făcut o declarație cu privire la excepția menționată la alineatul (1) litera (b) trebuie să specifice categoriile de infracțiuni la care se poate aplica excepția respectivă.

(3) O parte contractantă poate oricând retrage o declarație referitoare la una sau mai multe dintre excepțiile menționate la alineatul (1).

(4) Excepțiile care au făcut obiectul unei declarații conform alineatului (1) nu se aplică dacă partea contractantă vizată a cerut, în legătură cu aceleași fapte, celelalte părți contractante să înceapă urmărirea penală sau a acordat extrădarea persoanei în cauză.

Articolul 56

Dacă o nouă acțiune de urmărire penală începe pe teritoriul unei părți contractante împotriva unei persoane împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă de către o altă parte contractantă cu privire la aceleași fapte, orice perioadă de privare de libertate executată pe teritoriul celei de-a doua părți contractante, pentru aceleași fapte, se scade din sentința pronunțată. În măsura în care dreptul intern permite acest lucru, pedepsele care nu implică privarea de libertate sunt, de asemenea, luate în considerare.

Articolul 57

(1) Dacă o parte contractantă acuză o persoană de comiterea unei infracțiuni și autoritățile competente ale acestei părți contractante au motive să creadă că acuzația are legătură cu aceleași fapte pentru care s-a pronunțat o hotărâre definitivă într-un proces desfășurat pe teritoriul altei părți contractante, autoritățile respective, dacă consideră necesar, solicită informațiile necesare de la autoritățile competente ale părții contractante pe al cărei teritoriu s-a pronunțat deja hotărârea definitivă.

(2) Informațiile solicitate vor fi furnizate cât mai curând posibil și sunt luate în considerare când se decide acțiunea de întreprins în cadrul procedurii în curs de desfășurare.

(3) La ratificarea, acceptarea sau aprobarea prezentei convenții, fiecare parte contractantă va nominaliza autoritățile în drept să ceară și să primească informațiile prevăzute la acest articol.

Articolul 58

Dispozițiile de mai sus nu împiedică aplicarea dispozițiilor de drept intern mai largi bazate pe principiul *ne bis in idem* cu privire la hotărârile judecătorești pronunțate în străinătate.

CAPITOLUL 4

EXTRĂDAREA

Articolul 59

(1) Dispozițiile acestui capitol au scopul de a completa Convenția europeană privind extrădarea din 13 septembrie 1957 precum și, în relațiile dintre părțile contractante care sunt membre ale Uniunii Economice Benelux, capitolul I din Tratatul Benelux privind extrădarea și asistența reciprocă judiciară în materie penală din 27 iunie 1962, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 11 mai 1974, și de a facilita aplicarea acestor acorduri.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere aplicării dispozițiilor generale din acordurile bilaterale în vigoare între părțile contractante.

Articolul 60

În relațiile dintre două părți contractante, dintre care una nu este parte la Convenția europeană privind extrădarea din 13 septembrie 1957, dispozițiile prezentei convenții se aplică cu respectarea rezervelor și declarațiilor făcute la data ratificării convenției sau, în cazul părților contractante care nu sunt părți la convenție, la data ratificării, aprobării sau acceptării prezentei convenții.

Articolul 61

Republica Franceză se angajează să extrădeze, la cererea uneia dintre părțile contractante, persoanele împotriva cărora se instituie o acțiune pentru fapte care sunt sancționate în dreptul francez cu o pedeapsă care presupune privarea de libertate sau un ordin de detenție pentru o perioadă maximă de cel puțin doi ani, iar în dreptul părții contractante care face solicitarea cu o pedeapsă privativă de libertate sau un ordin de detenție pentru o perioadă maximă de cel puțin un an.

Articolul 62

(1) În ce privește întreruperea termenului de prescripție, se aplică numai dispozițiile părții contractante care face solicitarea.

(2) O amnistie decretată de partea contractantă care primește solicitarea nu împiedică extrădarea dacă infracțiunea nu cade în jurisdicția acestei părți contractante.

(3) Absența unei acuzații sau a unei notificări oficiale care autorizează inițierea unei acțiuni, ce este necesară numai conform legislației părții contractante care primește solicitarea, nu afectează obligația de a extrăda.

Articolul 63

Părțile contractante se angajează, în conformitate cu convenția și tratatul menționate la articolul 59, să extrădeze între ele persoanele care sunt urmărite în justiție de către autoritățile judiciare ale părții contractante care face solicitarea pentru una dintre infracțiunile menționate la articolul 50 alineatul (1) sau căutate de partea contractantă care face solicitarea pentru executarea unei hotărâri sau măsuri preventive impuse în legătură cu o astfel de infracțiune.

Articolul 64

O alertare introdusă în Sistemul de Informații Schengen în conformitate cu articolul 95 are același efect ca și o cerere de arestare preventivă conform articolului 16 din Convenția europeană privind extrădarea din 13 septembrie 1957 sau articolul 15 din Tratatul Benelux privind extrădarea și asistența reciprocă judiciară în materie penală din 27 iunie 1962, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 11 mai 1974.

Articolul 65

(1) Fără a aduce atingere opțiunii de a recurge la canalele diplomatice, cererile de extrădare și tranzit se transmit prin ministerul de resort al părții contractante care face solicitarea la ministerul competent al părții contractante care primește solicitarea.

(2) Ministerele competente sunt următoarele:

— în ceea ce privește Regatul Belgiei: Ministerul de Justiție;

— în ceea ce privește Republica Federală Germania: Ministerul Federal al Justiției și ministrii de justiție sau senatorii din statele federale (*Länder*);

— în ceea ce privește Republica Franceză: Ministerul Afacerilor Externe;

— în ceea ce privește Marele Ducat al Luxemburgului: Ministerul de Justiție;

— în ceea ce privește Regatul Țărilor de Jos: Ministerul de Justiție.

Articolul 66

(1) Dacă extrădarea unei persoane căutate nu este expres interzisă de legislația părții contractante căreia i s-a adresat solicitarea, parte contractantă respectivă poate autoriza extrădarea în absența unei proceduri formale de extrădare, cu condiția ca persoana căutată să-și exprime acordul la aceasta într-o declarație făcută în fața unui membru al puterii judecătorești, după ce a fost audiat de acesta și informat de dreptul de a beneficia de o procedură formală de extrădare. Persoana căutată poate fi asistată de un avocat în timpul audierii.

(2) În cazurile de extrădare conform alineatului (1), persoanele căutate care declară în mod explicit că renunță la protecția pe care le-o oferă principiul specialității nu pot să revoce această declarație.

CAPITOLUL 5

TRANSFERUL EXECUTĂRII HOTĂRĂRIILOR PENALE

Articolul 67

Următoarele dispoziții se aplică între părțile contractante care sunt părți la Convenția Consiliului Europei privind transferul persoanelor condamnate din 21 martie 1983, în scopul completării convenției menționate.

Articolul 68

(1) Partea contractantă pe al cărei teritoriu s-a impus o pedeapsă privativă de libertate sau un ordin de detenție printr-o sentință cu putere de *res judicata* în privința unui resortisant al altei părți contractante care, prin refugiarea în propria țară, a evitat executarea acelei pedepse sau ordin de detenție, poate cere celei de-a doua părți contractante, dacă persoana care a fugit se află pe teritoriul său, să preia sarcina aplicării pedepsei sau ordinului de detenție.

(2) Partea contractantă care a primit solicitarea poate, la cererea părții contractante care face solicitarea, înainte de sosirea documentelor care sprijină cererea de preluare a răspunderii pentru aplicarea pedepsei sau ordinului de detenție sau a părții din acestea care a rămas de executat, și înainte de adoptarea unei decizii cu privire la această cerere, să plaseze persoana condamnată în arestul poliției sau să ia alte măsuri care să asigure că persoana rămâne pe teritoriul părții contractante care a primit solicitarea.

Articolul 69

Transferul executării conform articolului 68 nu necesită consimțământul persoanei împotriva căreia s-a pronunțat pedeapsa sau ordinul de detenție. Celelalte dispoziții ale Convenției Consiliului Europei cu privire la transferul persoanelor condamnate din 21 martie 1983 se aplică *mutatis mutandis*.

CAPITOLUL 6

SUBSTANȚE NARCOTICE

Articolul 70

(1) Părțile contractante creează un grup de lucru permanent pentru a examina problemele comune legate de combaterea criminalității în materie de substanțe narcotice și pentru a elabora propuneri, dacă este necesar, pentru îmbunătățirea aspectelor practice și tehnice ale cooperării între părțile contractante. Grupul de lucru înaintează propunerile sale Comitetului executiv.

(2) Grupul de lucru menționat la alineatul (1), ai cărui membri sunt desemnați de către autoritățile naționale competente, este format din reprezentanți ai poliției și ai autorităților vamale.

Articolul 71

(1) Părțile contractante se angajează cu privire la vânzarea directă sau indirectă de substanțe narcotice și substanțe psihotrope de orice fel, inclusiv cannabis, și deținerea acestor produse și substanțe în vederea vânzării sau exportului, să adopte în conformitate cu convențiile existente ale Organizației Națiunilor Unite (*), toate măsurile necesare pentru a preveni și pedepsi traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope.

(2) Părțile contractante se angajează să prevină și să pedepsească prin măsuri administrative și penale exportul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, inclusiv cannabis, precum și vânzarea, furnizarea și mănuierea acestor produse și substanțe, fără a aduce atingere dispozițiilor relevante ale articolelor 74, 75 și 76.

(3) Pentru a combate importul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, inclusiv cannabis, părțile contractante

(*) Convenția unică privind substanțele narcotice din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972 de modificare a Convenției Unice privind substanțele narcotice; Convenția privind substanțele psihotrope din 1971; Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva traficului ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope din 20 decembrie 1988.

intensifică controlul asupra circulației persoanelor, mărfurilor și mijloacelor de transport la frontierele lor externe. Astfel de măsuri sunt elaborate de grupul de lucru prevăzut la articolul 70. Acest grup de lucru examinează, între altele, posibilitatea transferării unei părți din personalul poliției și din personalul vamal eliberat de la frontiera internă și folosirea de metode moderne de detectare a drogurilor și de câini dresați pentru detectarea drogurilor.

(4) Pentru a asigura respectarea dispozițiilor prezentului articol, părțile contractante vor supraveghea locurile cunoscute pentru traficul de droguri.

(5) Părțile contractante fac tot posibilul pentru a preveni și combate efectele negative generate de cererea ilegală de substanțe narcotice și substanțe psihotrope de orice tip, inclusiv cannabis. Fiecare parte contractantă poartă răspunderea pentru măsurile adoptate în acest scop.

Articolul 72

În conformitate cu Constituția și cu sistemele de drept intern, părțile contractante iau măsuri pentru adoptarea de legi care să permită capturarea și confiscarea veniturilor din traficul ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope.

Articolul 73

(1) În conformitate cu Constituția și cu sistemele de drept intern, părțile contractante se angajează să adopte măsuri pentru a permite efectuarea de livrări controlate în contextul traficului ilegal de substanțe narcotice și substanțe psihotrope.

(2) În fiecare caz individual, decizia de a permite livrări controlate se ia în temeiul unei autorizări prealabile din partea fiecărei părți contractante interesate.

(3) Fiecare parte contractantă poartă răspunderea și deține controlul pentru fiecare operație efectuată pe teritoriul său și are dreptul să intervină.

Articolul 74

În ceea ce privește comerțul legal cu substanțe narcotice și substanțe psihotrope, părțile contractante convin asupra transferării în interiorul țării a controalelor în conformitate cu obligațiile care decurg din Convențiile Organizației Națiunilor Unite enumerate la articolul 71 și care sunt efectuate la frontierele interne.

Articolul 75

(1) Cu privire la circulația persoanelor care călătoresc spre teritoriile părților contractante sau circulația acestora în cadrul teritoriilor menționate, persoanele pot avea asupra lor acele substanțe narcotice și substanțe psihotrope care le sunt necesare pentru tratament, cu condiția ca la fiecare control să prezinte o adeverință eliberată sau autenticată de o autoritate competentă din statul în care își au reședința.

(2) Comitetul executiv stabilește forma și conținutul adeverinței menționate la alineatul (1) și eliberate de către una dintre părțile contractante, cu accent deosebit pe detalii referitoare la natura și cantitatea produselor și substanțelor și la durata călătoriei.

(3) Părțile contractante se informează reciproc cu privire la autoritățile care au competența să elibereze și să autentifice adeverința menționată la alineatul (2).

Articolul 76

(1) Ori de câte ori este necesar și în conformitate cu practica medicală, etică și de zi cu zi, părțile contractante adoptă măsuri adecvate de control al substanțelor narcotice și substanțelor psihotrope care sunt supuse unor controale mai riguroase pe teritoriul uneia sau al mai multor părți contractante decât pe propriul teritoriu, astfel încât să nu afecteze eficacitatea acelor controale.

(2) Alineatul (1) se aplică și substanțelor care sunt frecvent folosite la producerea substanțelor narcotice și a substanțelor psihotrope.

(3) Părțile contractante se informează reciproc cu privire la măsurile luate pentru urmărirea comerțului legal cu substanțele menționate la alineatul (1) și (2).

(4) Problemele întâmpinate în acest domeniu sunt aduse periodic la cunoștința Comitetului executiv.

CAPITOLUL 7

ARME DE FOC ȘI MUNIȚII

Articolul 77

(1) Părțile contractante se angajează să-și adapteze actele cu putere de lege și actele administrative privind achiziționarea, deținerea, comerțul și instrăinarea armelor de foc și munițiilor în funcție de dispozițiile prezentului capitol.

(2) Prezentul capitol se referă la achiziționarea, deținerea, comerțul și instrăinarea armelor de foc și a munițiilor de către persoane fizice și persoane juridice; el nu conține dispoziții referitoare la livrarea de arme de foc sau muniții către autoritățile centrale și teritoriale, forțele armate sau de poliție, nici achiziționarea sau deținerea lor de către acestea, sau producerea de arme de foc și muniții de către întreprinderi publice.

Articolul 78

(1) În înțelesul prezentului capitol, armele de foc se clasifică după cum urmează:

- (a) arme de foc interzise;
- (b) arme de foc supuse autorizării;
- (c) arme de foc supuse declarării.

(2) Mecanismul de închidere, încărcătorul și țeava armelor de foc sunt supuse *mutatis mutandis* reglementărilor la care este supusă arma la care acestea se montează sau se intenționează să se monteze.

(3) În înțelesul prezentei convenții, „arme de foc cu țeava scurtă” sunt arme de foc a căror țeavă nu depășește 30 cm sau a căror lungime totală nu depășește 60 cm; „arme de foc cu țeava lungă” înseamnă toate celelalte arme de foc.

Articolul 79

(1) Lista armelor de foc și a munițiilor interzise include următoarele:

- (a) armele de foc folosite în mod normal ca arme de război;
- (b) armele de foc automate, chiar dacă nu sunt arme de război;
- (c) armele de foc deghizate sub forma altor obiecte;
- (d) munițiile cu gloanțe penetrante, explozive sau incendiare și proiectilele pentru astfel de muniții;
- (e) munițiile pentru pistoale și revolvere cu gloanțe dum-dum sau cu gloanțe oarbe și proiectilele pentru aceste muniții.

(2) În cazuri speciale, autoritățile competente pot acorda autorizații pentru armele de foc și munițiile menționate la alineatul (1), dacă acest lucru nu contravine ordinii și securității publice.

Articolul 80

(1) Lista armelor de foc și a munițiilor a căror achiziționare și deținere necesită o autorizație include cel puțin următoarele, dacă nu sunt interzise:

- (a) armele de foc cu țevă scurtă semiautomate sau cu repetiție;
- (b) armele de foc cu țevă scurtă pentru tragere foc cu foc cu percuția centrală a cartușului;
- (c) armele de foc cu țevă scurtă pentru tragere foc cu foc, cu percuție laterală a cartușului, cu o lungime totală mai mică de 28 cm;
- (d) armele de foc semiautomate cu țevă lungă, cu încărcător și magazie de cartușe ce pot conține împreună mai mult de trei runde de cartușe;
- (e) armele de foc semiautomate cu țevă lungă lisă, cu repetiție, care nu depășesc 60 cm în lungime;
- (f) armele de foc semiautomate pentru uz civil care seamănă cu armele de război cu mecanisme automate.

(2) Lista armelor de foc care necesită o autorizație nu include:

- (a) armele folosite ca dispozitive de avertizare, lacrimogene sau alarme, cu condiția garantării prin mijloace tehnice că aceste arme nu pot fi transformate, folosind scule obișnuite, pentru a putea trage cu muniție pe bază de proiectile și cu condiția ca tragerea cu o substanță iritantă să nu cauzeze vătămarea permanentă a unei persoane;
- (b) armele de foc semiautomate cu țevă lungă ale căror încărcător și magazie de cartușe nu pot conține mai mult de trei runde de cartușe fără a fi reincărcate, cu condiția ca dispozitivul de încărcare să fie imobil sau să se garanteze că aceste arme de foc nu pot fi transformate, folosind scule obișnuite, în arme de foc ale căror încărcător și magazie de cartușe pot conține mai mult de trei cartușe.

Articolul 81

Lista armelor de foc pentru care este necesară o declarație include următoarele, dacă aceste arme nu sunt nici interzise și nici nu necesită o autorizație:

- (a) armele de foc cu țevă lungă cu repetiție;
- (b) armele de foc cu una sau mai multe țevi lungi ghintuite pentru tragere foc cu foc;
- (c) armele de foc cu țevă scurtă pentru tragere foc cu foc, cu percuție laterală, cu o lungime totală care depășește 28 cm;
- (d) armele enumerate la articolul 80 alineatul (2) litera (b).

Articolul 82

Lista armelor menționate la articolele 79, 80 și 81 nu include:

- (a) armele de foc al căror model sau an de fabricație, exceptând cazurile excepționale, sunt anterioare datei de 1 ianuarie 1870, cu condiția să nu poată trage cu muniție destinată

armelor interzise sau armelor care necesită o autorizație;

- (b) reproduceri ale armelor enumerate la litera (a), cu condiția să nu poată fi folosite pentru a trage cu cartușe de metal;
- (c) armele de foc care prin proceduri tehnice garantate de marcajul aplicat de un organism oficial sau recunoscut de un astfel de organism au devenit inapte de a trage cu orice fel de muniție.

Articolul 83

Autorizația pentru a achiziționa și deține o armă de foc dintre cele enumerate la articolul 80 poate fi eliberată numai:

- (a) dacă persoana interesată are peste 18 ani, cu excepția derogărilor pentru activități de vânatoare sau sportive;
- (b) dacă persoana interesată nu este inaptă, ca urmare a unei boli psihice sau a altei deficiențe de natură psihică sau fizică, să achiziționeze sau să dețină o armă de foc;
- (c) dacă persoana interesată nu a suferit o condamnare pentru comiterea unei infracțiuni sau dacă nu există indicii că persoana ar putea reprezenta un pericol pentru ordinea sau securitatea publică;
- (d) dacă motivele invocate de persoana interesată de achiziționarea sau deținerea armelor de foc pot fi considerate legitime.

Articolul 84

(1) Declarațiile referitoare la armele de foc menționate la articolul 81 se trec într-un registru ce se păstrează de persoanele menționate la articolul 85.

(2) Dacă o armă de foc este înstrăinată de o persoană care nu este menționată la articolul 85, trebuie să se facă o declarație de înstrăinare în conformitate cu procedurile stabilite de fiecare parte contractantă.

(3) Declarațiile menționate la acest articol trebuie să conțină detaliile necesare pentru identificarea persoanelor și armelor respective.

Articolul 85

(1) Părțile contractante se angajează să impună obligația unei autorizații asupra producătorilor de arme de foc supuse autorizației și asupra celor care le comercializează și să impună obligația de declarație asupra

producătorilor de arme de foc supuse declarației și asupra celor care le comercializează. Autorizația pentru armele de foc supuse autorizației acoperă și armele de foc supuse declarației. Părțile contractante efectuează controale la producătorii și comercianții de arme, garantând astfel un control efectiv al acestora.

(2) Părțile contractante se angajează să adopte măsuri pentru a se asigura, ca o cerință minimă, că toate armele de foc sunt permanent marcate cu un număr de serie ce permite identificarea și cu marca producătorului.

(3) Părțile contractante prevăd obligația producătorilor și comercianților de a ține un registru al tuturor armelor de foc supuse autorizației sau declarației; registrul permite identificarea rapidă a tipului și originii armelor de foc și a persoanelor care le-au achiziționat.

(4) Cu privire la armele de foc supuse autorizației conform articolelor 79 și 80, părțile contractante se angajează să adopte măsuri pentru a se asigura că numărul de serie și marca producătorului de pe arma de foc sunt trecute în autorizația eliberată posesorului armei.

Articolul 86

(1) Părțile contractante se angajează să adopte măsuri prin care să se interzică posesorilor legitimi de arme de foc supuse autorizației sau declarației să dea astfel de arme persoanelor care nu dețin o autorizație pentru achiziționarea lor ori un certificat-declarație.

(2) Părțile contractante pot autoriza înstrăinarea temporară a unor astfel de arme de foc în conformitate cu procedurile pe care le stabilesc.

Articolul 87

(1) Părțile contractante introduc în legislația internă dispoziții care permit retragerea autorizației de la persoanele care nu mai îndeplinesc condițiile pentru eliberarea autorizațiilor în conformitate cu articolul 83.

(2) Părțile contractante se angajează să adopte măsuri corespunzătoare, inclusiv confiscarea armelor de foc și retragerea autorizațiilor, și să stabilească sancțiuni adecvate în cazul încălcării legilor și reglementărilor privind armele de foc. Aceste sancțiuni pot include confiscarea armelor de foc.

Articolul 88

(1) O persoană care deține o autorizație pentru achiziționarea unei arme de foc nu are nevoie de autorizație pentru achiziționarea de muniție pentru arma de foc respectivă.

(2) Achiziționarea de muniție de către persoane care nu dețin o autorizație de achiziționare de arme este supusă regimului aplicabil armei

pentru care se cumpără muniția. Autorizația poate fi eliberată pentru o singură categorie sau pentru toate categoriile de muniție.

Articolul 89

Listele cu armele de foc care sunt interzise, supuse autorizației sau supuse declarației, pot fi modificate sau completate de Comitetul executiv, luându-se în considerare evoluțiile tehnice și economice și securitatea națională.

Articolul 90

Părțile contractante pot adopta legi și dispoziții mai stricte privind achiziționarea și deținerea de arme de foc și muniție.

Articolul 91

(1) Părțile contractante convin, în temeiul Convenției europene privind controlul achiziționării și deținerii de arme de foc de către persoane individuale, din 28 iunie 1978, să instituie în temeiul legislației interne schimbul de informații privind achiziționarea de arme de foc de către persoane – indiferent dacă sunt persoane private sau comercianți de arme de foc – care-și au domiciliul în mod obișnuit sau care s-au stabilit pe teritoriul unei alte părți contractante. Un comerciant de arme de foc înseamnă o persoană a cărei meserie sau afacere constă, integral sau parțial, în vânzarea cu amănuntul a armelor de foc.

(2) Schimbul de informații vizează:

- (a) două părți contractante care au ratificat convenția menționată la alineatul (1): armele de foc enumerate la apendicele 1 (A) alineatul (1) literele (a) –(h) din convenția menționată;
- (b) două părți contractante dintre care cel puțin una nu a ratificat convenția menționată la alineatul (1): armele de foc care sunt supuse autorizației sau declarației pe teritoriul fiecăreia dintre părțile contractante.

(3) Informațiile privind achiziționarea de arme de foc se comunică fără întârziere și includ următoarele:

- (a) data achiziționării armei de foc și identitatea persoanei care a achiziționat-o, mai exact:

- în cazul unei persoane fizice: numele, prenumele, data și locul nașterii, adresa și numărul pașaportului sau al cărții de identitate, data eliberării și date privind autoritatea emitentă, dacă este comerciant de arme de foc sau nu;

- în cazul unei persoane juridice: numele sau denumirea și sediul social al firmei, precum și numele, prenumele, data și locul nașterii, adresa și numărul pașaportului sau al cărții de identitate a persoanei autorizate să reprezinte persoana juridică;
- (b) modelul, numărul de fabricație, calibrul și alte caracteristici ale armei de foc respective și numărul său de serie.

(4) Fiecare parte contractantă desemnează autoritatea națională competentă să trimită și să primească informațiile menționate la alineatele (2) și (3) și informează de îndată celelalte părți contractante cu privire la orice modificare ce survine în desemnarea acestei autorități.

(5) Autoritatea desemnată de fiecare parte contractantă poate înainta informațiile pe care le-a primit autorităților de poliție locale competente și autorităților responsabile cu supravegherea frontierelor în scopul prevenirii sau urmăririi penale a infracțiunilor și a încălcării reglementărilor legale.

TITLUL IV

SISTEMUL DE INFORMAȚII SCHENGEN

CAPITOLUL 1

CREAREA SISTEMULUI DE INFORMAȚII SCHENGEN

Articolul 92

(1) Părțile contractante creează și mențin un sistem de informații comun, denumit în continuare „Sistemul de Informații Schengen”, constând dintr-o secțiune națională în fiecare dintre părțile contractante și o funcție de suport tehnic. Sistemul de Informații Schengen permite autorităților desemnate de către părțile contractante să aibă acces, printr-o procedură de căutare automată, la alertările făcute în legătură cu persoane și mărfuri, în scopul controalelor la frontieră și al altor controale de poliție și vamale efectuate în țară în conformitate cu legislația internă și, în cazul categoriei specifice de alerte menționate la articolul 96, pentru eliberarea de vize, permise de ședere și aplicarea legislației privind regimul străinilor în contextul aplicării dispozițiilor prezentei convenții privind circulația persoanelor.

(2) Fiecare parte contractantă trebuie să creeze și să mențină, pe contul și riscul propriu, secțiunea națională din Sistemul de Informații Schengen, fișierul său de date fiind în mod esențial identic cu fișierele de date ale secțiunilor naționale ale fiecăreia dintre celelalte părți contractante prin intermediul funcției de suport tehnic. Pentru a asigura o transmisie rapidă și eficientă a datelor, după cum se prevede la alineatul (3), fiecare parte contractantă respectă, la crearea secțiunii sale naționale, protocoalele și procedurile pe care părțile contractante le-au stabilit împreună pentru funcția de suport tehnic. Fiecare fișier de date al secțiunii naționale este accesibil pentru efectuarea de căutări automate pe teritoriul respectivei părți contractante. Operațiunea de căutare în fișierele de date ale secțiunilor naționale ale celorlalte părți contractante nu este posibilă.

(3) Părțile contractante creează și întrețin, pe bază de cheltuieli comune și asumându-și răspunderea în comun, funcția de suport tehnic a Sistemului de Informații Schengen. Republica Franceză va purta răspunderea pentru funcția de suport tehnic, care va fi localizată la Strasbourg. Funcția de suport tehnic va cuprinde un fișier de date care va asigura, prin transmitere on-line, ca fișierele de date ale secțiunilor naționale să conțină informații identice. Fișierele de date ale funcției de suport tehnic conțin alerte pentru persoane și bunuri în măsura în care acestea privesc toate părțile

contractante. Fișierul de date al funcției de suport tehnic nu conține alte date decât cele prevăzute în acest paragraf și la articolul 113 alineatul (2).

CAPITOLUL 2

FUNȚIONAREA ȘI UTILIZAREA SISTEMULUI DE INFORMAȚII SCHENGEN

Articolul 93

În conformitate cu prezenta convenție, Sistemul de Informații Schengen are ca obiect menținerea ordinii și securității publice, inclusiv securitatea națională, pe teritoriile părților contractante și de a aplica dispozițiile prezentei convenții privind circulația persoanelor pe aceste teritorii, folosind informații comunicate prin intermediul acestui sistem.

Articolul 94

(1) Sistemul de Informații Schengen conține numai acele categorii de date care sunt furnizate de către fiecare parte contractantă în parte, după cum este necesar pentru scopurile specificate la articolele 95-100. Partea contractantă care emite o alertă stabilește dacă respectivul caz este destul de important pentru a se justifica introducerea sa în Sistemul de Informații Schengen.

(2) Categoriile de date sunt următoarele:

- (a) persoanele în legătură cu care s-a făcut o alertare;
- (b) bunurile menționate la articolul 100 și vehiculele menționate la articolul 99.

(3) În ce privește persoanele, informațiile se limitează la următoarele:

- (a) numele și prenumele, orice alte nume de împrumut eventual înregistrate separat;
- (b) semne fizice particulare, obiective și care nu se schimbă;
- (c) inițiala celui de-al doilea prenume;
- (d) data și locul nașterii;
- (e) sexul;
- (f) cetățenia;
- (g) dacă persoanele respective sunt înarmate;
- (h) dacă persoanele respective sunt violente;
- (i) motivul pentru care s-a făcut alertarea;
- (j) măsurile care trebuie adoptate.

Alte informații, în special datele enumerate la prima teză a articolului 6 din Convenția Consiliului Europei pentru protecția persoanelor în legătură cu prelucrarea automată a datelor cu caracter personal, din 28 ianuarie 1981, nu sunt autorizate.

(4) Dacă o parte contractantă consideră că o alertă în conformitate cu articolul 95, 97 sau 99 este incompatibilă cu legislația sa internă, cu obligațiile sale internaționale sau cu interesele sale naționale vitale, ea poate ulterior adăuga la alerta conținută în fișierul de date din secțiunea națională din Sistemul de Informații Schengen un indicator semnificând faptul că măsurile care urmează să fie adoptate ca urmare a alertei respective nu se iau și pe teritoriul său. În acest sens, se inițiază consultări cu celelalte părți contractante. Dacă partea contractantă care face alertarea nu o retrage, aceasta va continua să fie aplicată în totalitate în cazul celorlalte părți contractante.

Articolul 95

(1) Datele privind persoanele căutate pentru a fi arestate în vederea extrădării sunt introduse la cererea autorității judiciare a părții contractante care face solicitarea.

(2) Înainte de a emite o alertă, partea contractantă verifică dacă arestarea este autorizată conform legislației interne a părților contractante cărora li se adresează solicitarea. Dacă partea contractantă care emite alerta are îndoieli, ea trebuie să consulte celelalte părți contractante vizate.

Partea contractantă care emite alerta va transmite părților contractante vizate în modul cel mai rapid posibil atât alerta cât și următoarele informații esențiale legate de caz:

- (a) autoritatea care a formulat cererea de arest;
- (b) dacă există un mandat de arestare sau un alt document cu același efect juridic sau o hotărâre executorie;
- (c) natura și încadrarea juridică a infracțiunii;
- (d) o descriere a împrejurărilor în care s-a comis infracțiunea, inclusiv data, locul și măsura în care persoana pentru care s-a emis alerta a participat la comiterea infracțiunii;
- (e) în măsura în care este posibil, consecințele infracțiunii.

(3) O parte contractantă poate adăuga la alertarea din fișierul de date al secțiunii sale naționale din cadrul Sistemului de Informații Schengen un indicator care să împiedice arestarea ca urmare a alertei până la ștergerea indicatorului. Indicatorul trebuie șters în decurs de 24 de ore după ce s-a făcut alertarea, dacă partea contractantă nu refuză să procedeze la arestarea solicitată pe temeiuri legale sau din rațiuni speciale impuse de împrejurări. În cazuri absolut excepționale, când acest lucru este justificat de natura complexă a faptelor care au determinat alerta, termenul de mai sus poate fi prelungit la o săptămână. Fără a afecta un indicator sau o decizie de refuz al arestării, celelalte părți contractante pot efectua arestarea solicitată în alertare.

(4) Dacă, din rațiuni de mare urgență, o parte contractantă solicită o căutare imediată, partea contractantă care primește solicitarea va analiza dacă poate să-și retragă indicatorul. Partea contractantă solicitată va lua de îndată măsurile necesare pentru a asigura inițierea acțiunilor ce se impun în cazul validării alertei.

(5) Dacă arestarea nu se poate face deoarece investigația nu a fost finalizată sau din cauza refuzului unei părți contractante solicitate, aceasta din urmă trebuie să considere alerta ca fiind o alertare în vederea comunicării locului unde își are reședința persoana vizată.

(6) Părțile contractante solicitate aplică măsurile cerute în alertă în conformitate cu convențiile în vigoare privind extrădarea și cu legislația internă. Ele nu sunt obligate să aplice aceste măsuri dacă este vorba de unul dintre resortisanții lor, fără a aduce atingere posibilității de a face arestarea în conformitate cu legislația internă.

Articolul 96

(1) Datele cu privire la străinii în legătură cu care s-a emis o alertă în vederea non-admisiei se vor introduce în temeiul unei alerte naționale rezultând din hotărâri luate de autoritățile

administrative sau instanțele judecătorești competente, în conformitate cu normele de procedură prevăzute de dreptul intern.

(2) Hotărârile pot avea la bază o amenințare la adresa ordinii publice, a securității publice sau a securității naționale pe care o poate reprezenta prezența unui străin pe teritoriul național.

Această situație poate apărea în special în cazul:

- (a) unui străin care a fost condamnat pentru o infracțiune care atrage o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an;
- (b) unui străin în privința căruia există serioase motive să se creadă că a comis infracțiuni grave, inclusiv cele precizate la articolul 71, sau în privința căruia există probe clare că intenționează să comită astfel de infracțiuni pe teritoriul unei părți contractante.

(3) Hotărârile se pot baza și pe faptul că străinul a fost supus unor măsuri vizând deportarea, refuzul de intrare sau expulzarea care nu au fost abrogate sau suspendate, inclusiv sau însoțite de interzicerea intrării sau, după cum este cazul, interzicerea dreptului de ședere, ca urmare a nerespectării reglementărilor interne cu privire la intrarea sau șederea străinilor.

Articolul 97

Se introduc date cu privire la persoanele dispărute sau persoanele care, pentru a fi protejate sau pentru a preîntâmpina amenințările, au nevoie să fie puse temporar sub protecția poliției la cererea autorității competente sau a autorității judiciare competente a părții care emite alerta, astfel încât poliția să poată informa partea care face alertarea în legătură cu locul unde se află acestea sau să poată duce persoanele respective într-un loc sigur pentru a le împiedica să-și continue călătoria, dacă acest lucru este permis de legislația internă. Această dispoziție se aplică în special minorilor și persoanelor care trebuie internate în temeiul unei hotărâri emise de o autoritate competentă. Comunicarea datelor cu privire la o persoană dispărută se va face cu consimțământul persoanei, dacă aceasta este majoră.

Articolul 98

(1) Se introduc datele cu privire la martori, persoanele care au primit citații de înfățișare în fața autorităților judecătorești în cadrul unei acțiuni penale pentru a răspunde în legătură cu fapte pentru care sunt acuzate sau persoane împotriva cărora urmează să se pronunțe o sentință penală sau să se emită o citație de a se prezenta pentru a executa o pedeapsă privativă de libertate, la cererea autorităților judiciare competente, pentru a se comunica locul unde își au reședința sau domiciliul.

(2) Informațiile cerute se comunică părții care a făcut solicitarea în conformitate cu legislația internă și convențiile în vigoare privind asistența reciprocă în materie penală.

Articolul 99

(1) Datele cu privire la persoane sau vehicule se introduc în conformitate cu legislația internă a părții contractante care emite alerta, în scopul unei supravegheri discrete sau a controalelor specifice, în conformitate cu alineatul (5).

(2) O astfel de alertă se poate emite în scopul urmăririi penale a infracțiunilor și pentru prevenirea amenințărilor la adresa securității publice:

- (a) când există dovezi clare că persoana vizată intenționează să comită sau comite numeroase infracțiuni extrem de grave sau
- (b) când evaluarea generală a persoanei vizate, în special în temeiul infracțiunilor comise în trecut, generează suspiciunea că acea persoană va comite și în viitor infracțiuni extrem de serioase.

(3) În plus, alerta poate fi emisă în conformitate cu legislația internă, la cererea autorităților responsabile cu securitatea națională, dacă există dovezi clare că informațiile menționate la alineatul (4) sunt necesare pentru a preveni o amenințare serioasă din partea persoanei vizate sau amenințări serioase la adresa securității naționale interne sau externe. Partea contractantă care emite alerta este obligată să se consulte în prealabil cu celelalte părți contractante.

(4) În scopul unei supravegheri discrete, următoarele informații pot fi în totalitate sau parțial culese și comunicate autorității care emite alerta, cu ocazia controalelor la frontieră sau a altor controale ale poliției și a controalelor vamale în interiorul țării:

- (a) fapta care a fost constatată ca urmare a alertei emise în legătură cu o persoană sau cu un vehicul;
- (b) locul, data sau motivul verificării;
- (c) ruta și destinația călătoriei;
- (d) persoanele însoțitoare ale persoanei vizate sau ocupanții vehiculului;
- (e) vehiculul utilizat;
- (f) obiectele transportate;
- (g) împrejurările în care persoana sau vehiculul a fost găsit(ă).

În timpul culegerii acestor informații, se vor lua măsuri pentru a nu se periclita caracterul discret al supravegherii.

(5) În timpul controalelor specifice menționate la alineatul (1), se poate face o percheziție a persoanelor, vehiculelor și obiectelor, în conformitate cu legislația internă în scopurile menționate la alineatele (2) și (3). Dacă controlul specific nu este autorizat de legislația unei părți contractante, acesta se înlocuiește automat, în cazul respectivei părți contractante, cu o operațiune de supraveghere discretă.

(6) Partea contractantă care primește solicitarea poate adăuga la alerta din fișierul de date din secțiunea sa națională din cadrul Sistemului de Informații Schengen un indicator care interzice, până la ștergerea acestuia, inițierea acțiunilor impuse de alertă în scopul unei supravegheri discrete sau a controalelor specifice. Indicatorul trebuie șters în decurs de 24 de ore de la emiterea alertei, dacă partea contractantă nu refuză să dea curs solicitării pe temeiuri legale sau din rațiuni speciale impuse de împrejurări. Fără a prejudicia un astfel de indicator sau un refuz, celelalte părți contractante pot întreprinde măsurile cerute în cadrul alertei.

Articolul 100

(1) Se introduc în Sistemul de Informații Schengen datele cu privire la obiectele căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în acțiuni penale.

(2) Dacă o operațiune de căutare indică existența unei alerte în cazul unui obiect care a fost găsit, autoritatea care a coroborat cele două informații va lua contact cu autoritatea care a făcut alertarea pentru a se conveni măsurile care urmează să fie adoptate. În acest scop, se pot comunica și date cu caracter personal, în conformitate cu prezenta convenție. Măsurile care urmează să fie adoptate de către partea contractantă care a găsit obiectul trebuie să fie în concordanță cu legislația sa internă.

(3) Se introduc următoarele categorii de obiecte:

- (a) autovehicule cu o capacitate cilindrică care depășește 50 centimetri cubi care au fost furate, însușite ilegal sau pierdute;
- (b) remorcile și rulotele cu o greutate, fără a fi încărcate, care nu depășește 750 kg, care au fost furate, însușite ilegal sau pierdute;
- (c) armele de foc care au fost furate, însușite ilegal sau pierdute;
- (d) documentele oficiale în alb care au fost furate, însușite ilegal sau pierdute;
- (e) documentele de identitate eliberate (pașapoarte, cărți de identitate, permise de conducere) care au fost furate, însușite ilegal sau pierdute;
- (f) bancnote (suspecte).

Articolul 101

(1) Accesul la datele introduse în Sistemul de Informații Schengen și dreptul de a căuta astfel de date în mod direct sunt rezervate exclusiv autorităților responsabile cu:

- (a) controlul la frontieră;
- (b) alte controale de poliție și vamale efectuate în interiorul țării și coordonarea acestor controale.

(2) În plus, accesul la date introduse în conformitate cu articolul 96 și dreptul de a căuta astfel de date în mod direct pot fi exercitate de către autoritățile responsabile cu eliberarea vizelor, autoritățile centrale responsabile cu examinarea cererilor de viză și autoritățile responsabile cu eliberarea permiselor de ședere și cu aplicarea legislației privind regimul străinilor în contextul aplicării dispozițiilor prezentei convenții legate de circulația persoanelor. Accesul la date este reglementat de legislația internă a fiecărei părți contractante.

(3) Utilizatorii pot căuta numai datele de care au nevoie pentru îndeplinirea atribuțiilor lor.

(4) Fiecare parte contractantă înainteașă Comitetului executiv o listă a autorităților competente care sunt autorizate să caute direct datele conținute în Sistemul de Informații Schengen. Lista trebuie să specifice, în cazul fiecărei autorități, ce anume date pot fi căutate și în ce scopuri.

CAPITOLUL 3

PROTECȚIA DATELOR CU CARACTER PERSONAL ȘI SECURITATEA DATELOR ÎN SISTEMUL DE INFORMAȚII SCHENGEN

Articolul 102

(1) Părțile contractante pot utiliza datele menționate la articolele 95-100 numai în scopurile indicate pentru fiecare categorie de alerte prevăzute în aceste articole.

(2) Datele pot fi copiate numai în scopuri tehnice, cu condiția ca această copiere să fie necesară pentru ca autoritățile menționate la articolul 101 să poată efectua o căutare directă. Alertările făcute de alte părți contractante nu pot fi copiate din secțiunea națională a Sistemului de Informații Schengen în alte fișiere de date naționale.

(3) Cu privire la alertele specificate la articolele 95-100 ale prezentei convenții, orice derogare de la alineatul (1) pentru modificarea categoriei de alertă trebuie să fie justificată de necesitatea de a preveni o amenințare gravă, iminentă la adresa ordinii

și securității publice, de serioase temeuri de securitate națională sau în scopul prevenirii unei infracțiuni grave. În acest scop, trebuie obținută o autorizare prealabilă de la partea contractantă care a emis alerta.

(4) Datele nu pot fi utilizate în scopuri administrative. Prin derogare, datele introduse conform articolului 96 pot fi folosite în conformitate cu legislația internă a fiecărei părți contractante numai în scopurile precizate la articolul 101 alineatul (2).

(5) Orice utilizare a datelor care contravine dispozițiilor alineatelor (1)-(4) va fi considerată abuz conform legislației interne a fiecărei părți contractante.

Articolul 103

Fiecare parte contractantă ia măsuri pentru a asigura ca în medie fiecare a zecea transmitere de date cu caracter personal să fie înregistrată în secțiunea națională a Sistemului de Informații Schengen de către autoritatea care gestionează fișierul de date în scopul verificării dacă operația de căutare este permisă sau nu. Înregistrarea poate fi folosită numai în acest scop și se va șterge după șase luni.

Articolul 104

(1) Legislația internă a părții contractante care emite alerta se aplică alertelor dacă nu sunt prevăzute condiții mai stricte în prezenta convenție.

(2) În măsura în care prezenta convenție nu conține dispoziții speciale, se va aplica legislația fiecărei părți contractante cu privire la datele introduse în secțiunea sa națională din Sistemul de Informații Schengen.

(3) În măsura în care prezenta convenție nu conține dispoziții speciale privind aplicarea măsurilor solicitate în alertă, se aplică legislația internă a părții contractante care a primit solicitarea și care aplică măsurile. În măsura în care prezenta convenție conține dispoziții speciale privind aplicarea măsurilor solicitate în alertă, răspunderea pentru aceste măsuri este reglementată de legislația internă a părții contractante care a primit solicitarea. Dacă măsurile solicitate nu pot fi aplicate, partea contractantă care a primit solicitarea informează de îndată partea contractantă care a emis alerta.

Articolul 105

Partea contractantă care a emis alerta poartă răspunderea pentru introducerea în Sistemul de Informații Schengen a unor date corecte, la zi și legale.

Articolul 106

(1) Numai partea contractantă care a emis alerta este autorizată să modifice, să suplimenteze, să corecteze sau să șteargă datele pe care le-a introdus.

(2) Dacă una dintre părțile contractante care nu a emis alerta deține dovezi sugerând că una dintre date este falsă, incorectă sau a fost stocată ilegal, ea înștiințează partea contractantă care a emis alerta despre acest lucru de îndată ce este posibil, aceasta din urmă având obligația să verifice comunicarea și, dacă este necesar, să corecteze sau să șteargă respectiva dată de îndată.

(3) Dacă părțile contractante nu sunt în stare să ajungă la un acord, partea contractantă care nu a făcut alertarea va înainta cazul autorității de control comune menționate la articolul 115 alineatul (1) pentru a-și da avizul.

Articolul 107

Dacă o persoană face deja obiectul unei alertări în Sistemul de Informații Schengen, partea contractantă care introduce o nouă alertă ajunge la un acord cu privire la introducerea alertei cu partea contractantă care a introdus prima alertă. Părțile contractante pot, de asemenea, să prevadă dispoziții generale în acest sens.

Articolul 108

(1) Fiecare parte contractantă desemnează o autoritate care are răspunderea centrală pentru secțiunea sa națională din Sistemul de Informații Schengen.

(2) Fiecare parte contractantă emite alertele sale prin intermediul acestei autorități.

(3) Autoritatea menționată poartă răspunderea pentru buna funcționare a secțiunii naționale din Sistemul de Informații Schengen și ia măsurile necesare în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții.

(4) Părțile contractante se informează reciproc prin intermediul reprezentantului autorității menționate la alineatul (1).

Articolul 109

(1) Dreptul persoanelor de a avea acces la datele introduse în Sistemul de Informații Schengen care le privesc se exercită în conformitate cu legislația părții contractante față de care ele invocă acest drept. Dacă legislația internă prevede acest lucru, autoritatea de control națională menționată la articolul 114

alineatul (1) decide dacă informațiile se pot comunica și în ce mod. O parte contractantă care nu a emis o alertă poate comunica informații privind astfel de date numai dacă în prealabil a oferit ocazia părții contractante care a emis alerta să-și facă cunoscută poziția.

(2) Comunicarea informațiilor persoanei care face obiectul acestor date se refuză dacă acest lucru este indispensabil pentru efectuarea unei operații legale în legătură cu alerta sau pentru apărarea drepturilor și libertăților unor terțe părți. În orice caz, acest lucru se refuză pe toată perioada de valabilitate a unei alerte în scopul realizării unei supravegheri discrete.

Articolul 110

Orice persoană poate determina rectificarea datelor afectate de eroarea de fapt care o privesc sau poate determina ștergerea datelor afectate de eroarea de drept care o privesc.

Articolul 111

(1) Pe teritoriul fiecărei părți contractante, orice persoană poate introduce o acțiune în instanțele judecătorești sau la autoritatea competentă conform legislației interne pentru corectarea, ștergerea sau obținerea de informații sau pentru obținerea de compensații în legătură cu o alertă care o privește.

(2) Părțile contractante se angajează reciproc să aplice deciziile definitive pronunțate de instanțele judecătorești sau de autoritățile menționate la alineatul (1), fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 116.

Articolul 112

(1) Datele cu caracter personal introduse în Sistemul de Informații Schengen în scopul localizării persoanelor urmărite se păstrează numai atât timp cât este necesar pentru atingerea scopului pentru care au fost furnizate. Partea contractantă care a emis alerta trebuie să revizuiască necesitatea stocării în continuare a acestor date, dar nu pentru o perioadă mai lungă de trei ani de la data introducerii lor. Această perioadă este de un an în cazul alertelor menționate la articolul 99.

(2) Fiecare parte contractantă stabilește, după caz, perioade de revizuire mai scurte, în conformitate cu legislația sa internă.

(3) Funcția de suport tehnic a Sistemului de Informații Schengen informează automat părțile contractante cu privire la ștergerea programată a datelor din sistem, cu o lună în avans.

(4) Partea contractantă care emite alerta poate hotărî, la data revizuirii, să mențină alerta dacă acest lucru se dovedește necesar pentru scopul în care a fost emisă. Orice prelungire a alertei trebuie comunicată funcției de suport tehnic. Dispozițiile alineatului (1) se aplică în cazul unei alerte prelungite.

Articolul 113

(1) Celelalte date, cu excepția celor menționate la articolul 112, se păstrează timp de maximum 10 ani, datele privind documentele de identitate eliberate și bancnotele suspecte timp de maximum cinci ani, iar datele privind autovehiculele, remorcile și rulotele timp de maximum trei ani.

(2) Datele care au fost șterse se păstrează timp de un an în funcția de suport tehnic. În timpul acestei perioade, ele pot fi consultate numai pentru o verificare ulterioară cu privire la acuratețea lor sau dacă au fost introduse în mod legal. După aceea, ele trebuie distruse.

Articolul 114

(1) Fiecare parte contractantă desemnează o autoritate de control care răspunde în conformitate cu legislația internă de efectuarea unei supravegheri independente a fișierului de date din secțiunea națională a Sistemului de Informații Schengen și de verificarea ca prelucrarea și utilizarea datelor introduse în Sistemul de Informații Schengen să nu încalce drepturile persoanei care constituie obiectul acestor date. În acest scop, autoritatea de control are acces la fișierul de date din secțiunea națională din Sistemul de Informații Schengen.

(2) Orice persoană are dreptul să ceară autorităților de control să verifice datele introduse în Sistemul de Informații Schengen cu privire la ea și la modul în care au fost folosite aceste date. Acest drept este reglementat de legislația internă a părții contractante căreia i se adresează solicitarea. Dacă datele au fost introduse de o altă parte contractantă, verificarea se efectuează în strânsă coordonare cu autoritatea de control a acelei părți contractante.

Articolul 115

(1) O autoritate comună de control, responsabilă cu supravegherea funcției de suport tehnic a Sistemului de Informații Schengen, urmează să fie înființată. Această autoritate este formată din câte doi reprezentanți ai fiecărei autorități naționale de control. Fiecare parte contractantă va dispune de un vot. Supravegherea se va face în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții, ale Convenției Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 privind protecția persoanelor în legătură cu prelucrarea automată a datelor cu caracter personal, ținând seama de Recomandarea nr. R (87) 15 din 17 septembrie 1987 a Comitetului Ministerial al Consiliului Europei care reglementează utilizarea datelor cu caracter personal în activitatea poliției și în conformitate cu legislația internă a părții contractante care răspunde de funcția de suport tehnic.

(2) În ce privește funcția de suport tehnic a Sistemului de Informații Schengen, autoritatea comună de control are sarcina de a verifica dacă dispozițiile prezentei convenții sunt aplicate în mod corespunzător. În acest scop, ea are acces la funcția de suport tehnic.

(3) Autoritatea comună de control răspunde, de asemenea, de examinarea dificultăților de aplicare sau interpretare care pot apărea în timpul funcționării Sistemului de Informații Schengen, de studierea problemelor care se pot ivi în timpul exercitării supravegherii independente de către autoritățile naționale de control ale părților contractante ori în timpul exercitării dreptului de acces la sistem, ca și de elaborarea de propuneri armonizate pentru identificarea de soluții comune la problemele existente.

(4) Rapoartele întocmite de autoritatea comună de control sunt înaintate organismelor cărora autoritățile naționale de control le prezintă rapoartele lor.

Articolul 116

(1) Fiecare parte contractantă poartă răspunderea, în conformitate cu legislația sa internă, pentru orice prejudiciu cauzat unei persoane ca urmare a folosirii fișierului național de date din Sistemul de Informații Schengen. Acest lucru este valabil și pentru prejudiciul cauzat de partea contractantă care a emis alerta, dacă aceasta a introdus efectiv date incorecte sau a stocat date în mod ilegal.

(2) Dacă partea contractantă împotriva căreia se intențează o acțiune nu este partea contractantă care emite alerta, aceasta din urmă trebuie să ramburseze, la cerere, sumele plătite drept compensație în cazul în care datele nu au fost utilizate de către partea contractantă căreia i s-a adresat solicitarea cu încălcarea prezentei convenții.

Articolul 117

(1) În ce privește prelucrarea automată a datelor cu caracter personal comunicate conform acestui titlu, fiecare parte contractantă adoptă, până la data intrării în vigoare a prezentei convenții, dispozițiile de drept intern necesare pentru a asigura un nivel de protecție a datelor cu caracter personal cel puțin egal cu cel care rezultă din principiile enunțate de Convenția Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea automată a datelor cu caracter personal și în conformitate cu Recomandarea nr. R (87) 15 din 17 septembrie 1987 a Comitetului Ministerial al Consiliului Europei care reglementează utilizarea datelor cu caracter personal în activitatea poliției.

(2) Comunicarea datelor cu caracter personal prevăzute în acest titlu nu se poate face înainte ca dispozițiile privind protecția datelor cu caracter personal, după cum se specifică la alineatul (1), să intre în vigoare pe teritoriile părților contractante implicate în această comunicare.

Articolul 118

(1) Fiecare parte contractantă se angajează, în legătură cu secțiunea sa națională din Sistemul de Informații Schengen, să adopte măsurile necesare pentru:

- (a) a împiedica accesul persoanelor neautorizate la echipamentele de prelucrare a datelor cu caracter personal (controlul accesului la echipamente);
- (b) a împiedica citirea, copierea, modificarea sau eliminarea suportului de date în mod neautorizat (controlul suportului de date);
- (c) a împiedica introducerea neautorizată de date și inspectarea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal (controlul stocării);
- (d) a împiedica utilizarea sistemelor de prelucrare automată a datelor de către persoane neautorizate cu ajutorul echipamentelor de comunicare a datelor (controlul utilizării);
- (e) a asigura că persoanele autorizate să utilizeze un sistem de prelucrare automată a datelor au acces numai la datele pentru care au autorizare (controlul accesului la date);
- (f) a se asigura că este posibil să verifice și să stabilească organismele cărora le pot fi transmise datele cu caracter personal folosind echipamentele de comunicații (controlul comunicațiilor);
- (g) a se asigura că este posibil ulterior să se verifice și să se stabilească ce date cu caracter personal au fost introduse în sistemele de prelucrare automată a datelor și când și pentru cine au fost introduse datele (controlul introducerii de date);
- (h) a împiedica citirea, copierea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal în timpul transmiterii de date cu caracter personal sau în timpul transportului de suporturi de date (controlul transportului).

(2) Fiecare parte contractantă trebuie să ia măsuri speciale pentru a asigura securitatea datelor când acestea sunt comunicate serviciilor localizate în afara teritoriilor părților contractante. Aceste măsuri trebuie aduse la cunoștința autorității comune de control.

(3) Pentru prelucrarea datelor din secțiunea sa națională din cadrul Sistemului de Informații Schengen, fiecare parte contractantă desemnează numai persoane cu un grad înalt de calificare, ce au fost supuse controlului de securitate.

(4) Partea contractantă responsabilă cu funcția de suport tehnic a Sistemului de Informații Schengen va adopta măsurile prevăzute la alineatele (1)-(3) cu privire la această funcție.

CAPITOLUL 4
**REPARTIZAREA COSTURILOR SISTEMULUI
DE INFORMAȚII SCHENGEN**

Articolul 119

(1) Costurile de instalare și utilizare a funcției de suport tehnic menționate la articolul 92 alineatul (3), inclusiv costul liniilor care conectează secțiunile naționale ale Sistemului de Informații Schengen la funcția de suport tehnic, sunt suportate în comun de

către părțile contractante. Cota-parte a fiecărei părți contractante se stabilește în temeiul ratei pentru fiecare parte contractantă aplicată bazei uniforme de evaluare a taxei pe valoarea adăugată în înțelesul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din Decizia Consiliului Comunităților Europene din 24 iunie 1988 privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților.

(2) Costurile instalării și utilizării secțiunii naționale din Sistemul de Informații Schengen sunt suportate de către fiecare parte contractantă în parte.

TITLUL V
TRANSPORTUL ȘI CIRCULAȚIA MĂRFURILOR

Articolul 120

(1) Părțile contractante veghează în comun ca actele cu putere de lege sau actele lor administrative să nu constituie în mod nejustificat un obstacol pentru circulația mărfurilor la frontierele interne.

(2) Părțile contractante facilitează circulația mărfurilor peste frontierele interne prin efectuarea formalităților legate de interdicții și restricții la eliberarea mărfurilor din vamă în vederea consumului intern. Rămâne la latitudinea părții interesate ca vămuirea să se facă fie în interiorul țării, fie la frontierele interne. Părțile contractante caută să încurajeze vămuirea mărfurilor în interiorul țării.

(3) În măsura în care nu este posibil să se realizeze în anumite domenii simplificările prevăzute la alineatul (2), total sau parțial, părțile contractante caută fie să creeze între ele condițiile în acest scop, fie să realizeze acest lucru în cadrul Comunităților Europene.

Acest paragraf se aplică în special la urmărirea respectării reglementărilor privind autorizațiile de transport comercial, starea tehnică a mijloacelor de transport, controalele veterinare și de politică veterinară, controalele sanitar-veterinare, inclusiv inspectarea cărnii, controalele fitosanitare și urmărirea transportului de substanțe și deșeuri periculoase.

(4) Părțile contractante caută să armonizeze formalitățile referitoare la circulația mărfurilor peste frontierele externe și să urmărească respectarea acestora conform unor principii uniforme. În acest scop, părțile contractante vor coopera strâns în Comitetul executiv, în cadrul Comunităților Europene și al altor forumuri internaționale.

Articolul 121

(1) Conform legislației comunitare, părțile contractante renunță, în cazul anumitor tipuri de plante și produse vegetale, la controalele fitosanitare și la prezentarea certificatelor fitosanitare cerute de legislația comunitară.

Comitetul executiv adoptă lista plantelor și a produselor vegetale la care se aplică simplificarea specificată la primul paragraf. El poate modifica această listă și poate stabili data de intrare în vigoare a acestor modificări. Părțile contractante se informează reciproc cu privire la măsurile luate.

(2) În cazul existenței unui pericol de introducere sau răspândire a unor organisme nocive, o parte contractantă poate cere reintroducerea temporară a măsurilor de control prevăzute în legislația comunitară și poate aplica aceste măsuri. Ea va informa de îndată în scris celelalte părți contractante cu privire la acest lucru, motivându-și decizia.

(3) Certificatele fitosanitare pot servi în continuare drept certificatul cerut de lege pentru protecția speciilor.

(4) La cerere, autoritatea competentă eliberează un certificat fitosanitar dacă transportul este destinat în totalitate sau parțial re-exportului, dacă sunt îndeplinite cerințele fitosanitare în privința plantelor sau produselor vegetale respective.

Articolul 122

(1) Părțile contractante își intensifică cooperarea în scopul asigurării securității transportului mărfurilor periculoase și se angajează să-și armonizeze dispozițiile de drept intern pe care le-au adoptat în conformitate cu convențiile internaționale în vigoare. În plus, în vederea menținerii actualului nivel de securitate, ele se angajează:

(a) să-și armonizeze exigențele cu privire la pregătirea profesională a șoferilor;

(b) să-și armonizeze procedurile și intensitatea controalelor efectuate în timpul transportului și în cadrul întreprinderilor;

(c) să-și armonizeze încadrarea juridică a infracțiunilor și dispozițiile legale privind sancțiunile aplicabile;

(d) să asigure un permanent schimb de informații și experiență cu privire la măsurile aplicate și controalele efectuate.

(2) Părțile contractante își vor intensifica cooperarea pentru efectuarea controalelor asupra transferurilor de deșeurile periculoase și nepericuloase peste frontierele interne.

În acest scop, ele caută să adopte o poziție comună privind modificarea directivelor comunitare referitoare la controlul și gestiunea transferurilor de deșeurile periculoase și privind introducerea de acte comunitare privind deșeurile nepericuloase, în scopul constituirii unei infrastructuri adecvate de eliminare a acestora și al introducerii de standarde de eliminare a deșeurilor, armonizate la nivel înalt.

Până la adoptarea de reglementări privind deșeurile nepericuloase, controlul transferurilor de astfel de deșeurile se face în temeiul unei proceduri speciale prin care transferurile pot fi verificate la punctul de destinație în timpul operațiunilor de vămuire.

Cea de-a doua teză a alineatului (1) se aplică prezentului alineat.

Articolul 123

(1) Părțile contractante se angajează să se consulte reciproc în scopul eliminării între ele a obligației, actualmente în vigoare, de prezentare a unei licențe pentru exportul produselor și tehnologiilor industriale strategice și să înlocuiască această licență, dacă este necesar, cu o procedură flexibilă în cazurile în care țările de primă și ultimă destinație sunt părți contractante.

Sub rezerva unor astfel de consultări și pentru a garanta eficacitatea acestor controale care s-ar dovedi necesare, părțile contractante caută, cooperând strâns prin intermediul unui mecanism de coordonare, să realizeze schimburi de informații relevante, ținând însă seama de legislația lor internă.

(2) În ce privește alte produse decât produsele și tehnologiile industriale strategice menționate la alineatul (1), părțile contractante caută, pe de o parte, ca formalitățile de export să fie efectuate în țară iar, pe de altă parte, să armonizeze procedurile de control.

(3) Pentru realizarea obiectivelor precizate la alineatele (1) și (2), părțile contractante se vor consulta cu ceilalți parteneri interesați.

Articolul 124

Numărul și intensitatea controalelor asupra bunurilor pe care le au asupra lor călătorii care traversează frontierele interne trebuie să fie reduse cât mai mult posibil. Reducerea lor în continuare și eliminarea lor definitivă depind de creșterea treptată a reducerilor de taxe în regim duty-free pentru călători și de evoluțiile viitoare privind normele aplicabile circulației transfrontaliere a călătorilor.

Articolul 125

(1) Părțile contractante încheie convenții de detașare a ofițerilor de legătură din administrațiile lor vamale.

(2) Detașarea ofițerilor de legătură are ca scop promovarea și accelerarea cooperării între părțile contractante, în special în temeiul convențiilor existente și a actelor comunitare de asistență reciprocă.

(3) Sarcina ofițerilor de legătură este de a acorda consultanță și asistență. Ei nu sunt autorizați să adopte măsuri de administrație vamală din proprie inițiativă. Ei furnizează informații și își îndeplinesc atribuțiile în conformitate cu instrucțiunile primite de la părțile contractante care i-au detașat.

TITLUL VI

PROTECȚIA DATELOR CU CARACTER PERSONAL

Articolul 126

(1) În ce privește prelucrarea automată a datelor cu caracter personal comunicate în conformitate cu această convenție, fiecare parte contractantă adoptă, până la data intrării în vigoare a prezentei convenții, dispozițiile de drept intern necesare pentru a se realiza un nivel de protecție a datelor cu caracter personal cel puțin egal cu cel care rezultă din Convenția Consiliului Europei pentru protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea automată a datelor cu caracter personal din 28 ianuarie 1981.

(2) Comunicarea datelor cu caracter personal prevăzute de convenție nu poate avea loc înainte ca dispozițiile privind protecția datelor cu caracter personal prevăzute la alineatul (1) să intre în vigoare pe teritoriile părților contractante implicate în această comunicare.

(3) În plus, în ce privește prelucrarea automată a datelor cu caracter personal comunicate în procesul de aplicare a prezentei convenții, se aplică următoarele dispoziții:

(a) aceste date pot fi folosite de partea contractantă care le primește numai în scopurile stabilite de prezenta convenție pentru comunicarea acestor date; aceste date pot fi utilizate în

alte scopuri numai cu autorizarea prealabilă a părții contractante care comunică datele și în conformitate cu legislația părții contractante destinate; această autorizare se poate acorda în măsura în care acest lucru este permis de legislația internă a părții contractante care comunică datele;

(b) aceste date pot fi folosite numai de autoritățile judiciare și de departamentele și autoritățile care îndeplinesc sarcini sau atribuții în legătură cu scopurile prevăzute la litera (a);

(c) partea contractantă care comunică aceste date este obligată să asigure corectitudinea acestora; dacă ea constată, din proprie inițiativă sau la cererea persoanei care face obiectul acestor date, că datele furnizate sunt incorecte sau nu ar fi trebuit să fie comunicate, partea sau părțile contractante destinate trebuie să fie informate de îndată despre acest lucru; această din urmă parte sau părți au obligația de a corecta sau distruge datele sau de a semnala că datele sunt incorecte sau au fost comunicate ilegal;

(d) partea contractantă nu poate invoca faptul că o altă parte contractantă a comunicat date incorecte pentru a evita răspunderea care-i revine conform legislației interne cu privire la o parte prejudiciată; dacă se acordă daune care trebuie suportate de partea contractantă destinatară din cauza folosirii de către aceasta a datelor incorecte comunicate ei, partea contractantă care a comunicat datele îi rambursează în totalitate sumele plătite cu titlu de daune;

(e) transmiterea și primirea datelor cu caracter personal trebuie să fie înregistrate atât în fișierul de date sursă, cât și în fișierul de date în care sunt introduse;

(f) la cererea uneia dintre părțile contractante, autoritatea comună de control prevăzută la articolul 115 poate emite un aviz cu privire la dificultățile de aplicare și interpretare a prezentului articol.

(4) Prezentul articol nu se aplică comunicării datelor prevăzute în capitolul 7 din titlul II și titlul IV. Alineatul (3) nu se aplică pentru comunicarea datelor prevăzute în capitolele 2-5 din titlul III.

Articolul 127

(1) La comunicarea datelor cu caracter personal unei alte părți contractante în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții, articolul 126 se aplică comunicării datelor dintr-un fișier de date neautomatizat și includerii lor într-un alt fișier de date neautomatizat.

(2) În cazul în care, în alte cazuri decât cele reglementate de articolul 126 alineatul (1) sau de alineatul (1) al prezentului

articol, se comunică date cu caracter personal unei alte părți contractante în conformitate cu prezenta convenție, se aplică articolul 126 alineatul (3), cu excepția literei (e). Se aplică, de asemenea, următoarele dispoziții:

(a) transmiterea și primirea datelor cu caracter personal se înregistrează în scris; această obligație nu se aplică când o astfel de înregistrare nu este necesară, având în vedere utilizarea dată datelor, în special dacă nu sunt folosite sau sunt folosite numai pentru o perioadă foarte scurtă de timp;

(b) la utilizarea datelor, partea contractantă destinatară va asigura un nivel de protecție cel puțin egal cu cel prevăzut de legislația sa internă pentru utilizarea datelor similare;

(c) hotărârea cu privire la accesul la date și condițiile în care persoana care face obiectul datelor primește, la cererea sa, informații referitoare la datele comunicate în legătură cu persoana sa este supusă legislației interne a părții contractante căreia i-a fost adresată solicitarea.

(3) Acest articol nu se aplică în cazul comunicării datelor prevăzute în capitolul 7 din titlul II, capitolele 2-5 din titlul III, și în titlul IV.

Articolul 128

(1) Comunicarea datelor cu caracter personal prevăzută în această convenție nu poate avea loc înainte ca părțile contractante implicate în această comunicare să dea instrucțiuni unei autorități naționale de control să monitorizeze independent dacă prelucrarea datelor cu caracter personal în fișierele de date se face conform articolelor 126 și 127 și dispozițiilor adoptate pentru aplicarea lor.

(2) În cazul în care o parte contractantă, în conformitate cu legislația sa internă, a dat instrucțiuni unei autorități de control să monitorizeze independent, într-unul sau mai multe domenii, respectarea dispozițiilor cu privire la protecția datelor cu caracter personal neintroduse într-un fișier de date, partea contractantă dă instrucțiuni aceleiași autorități să supravegheze respectarea dispozițiilor prezentului titlu în respectivele domenii.

(3) Acest articol nu se aplică în cazul comunicării datelor prevăzute în capitolul 7 din titlul II și în capitolele 2-5 din titlul III.

Articolul 129

În ce privește comunicarea datelor cu caracter personal conform capitolului 1 din titlul III, părțile contractante se angajează, fără a aduce atingere articolelor 126 și 127, să asigure un nivel de protecție a datelor cu caracter personal în conformitate cu principiile enunțate în Recomandarea nr. R (87) 15 din 17 septembrie 1987 a Comitetului Ministerial al Consiliului Europei care

reglementează utilizarea datelor cu caracter personal în activitatea poliției. În plus, în ce privește comunicarea datelor conform articolului 46, se aplică următoarele dispoziții:

- (a) datele pot fi folosite de partea contractantă destinată numai în scopurile indicate de partea contractantă care a furnizat datele și cu respectarea condițiilor stabilite de aceasta;
- (b) datele pot fi comunicate numai forțelor de poliție și autorităților; datele nu pot fi comunicate altor autorități fără o autorizare prealabilă primită de la partea contractantă care le-a furnizat;

- (c) la cerere, partea contractantă destinată informează partea contractantă care a furnizat datele cu privire la modul în care au fost folosite acestea și cu ce rezultate.

Articolul 130

Dacă datele cu caracter personal sunt comunicate prin intermediul unui ofițer de legătură ca acela prevăzut la articolul 47 sau la articolul 125, dispozițiile prezentului titlu nu se aplică dacă ofițerul de legătură nu comunică aceste date părții contractante care a detașat ofițerul respectiv pentru a activa pe teritoriul celeilalte părți contractante.

TITLUL VII

COMITETUL EXECUTIV

Articolul 131

(1) În scopul aplicării prezentei convenții, se constituie un Comitet executiv.

(2) Fără a aduce atingere prerogativelor speciale conferite acestuia de prezenta convenție, misiunea generală a Comitetului executiv este de a asigura aplicarea corectă a prezentei convenții.

Articolul 132

(1) Fiecare parte contractantă deține un loc în Comitetul executiv. Părțile contractante sunt reprezentate în Comitet de un ministru responsabil cu aplicarea prezentei convenții; dacă este necesar, acest ministru poate fi asistat de experți, care pot participa la deliberări.

(2) Comitetul executiv adoptă deciziile cu unanimitate de voturi. El își elaborează regulamentul de procedură; în acest sens, el poate prevedea o procedură în scris de adoptare a deciziilor.

(3) La cererea reprezentantului unei părți contractante, decizia finală asupra unui proiect care a făcut obiectul deliberării Comitetului executiv nu poate fi amânată mai mult de două luni de la prezentarea proiectului.

(4) Comitetul executiv poate înființa grupuri de lucru alcătuite din reprezentanți ai administrațiilor părților contractante pentru a pregăti hotărârile sau a îndeplini alte sarcini.

Articolul 133

Comitetul executiv se întrunește pe rând pe teritoriul fiecărei părți contractante. El se întrunește ori de câte ori este necesar pentru îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor sale.

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 134

Dispozițiile prezentei convenții se aplică numai în măsura în care ele sunt compatibile cu legislația comunitară.

Articolul 135

Dispozițiile aceste convenții se aplică sub rezerva dispozițiilor Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967.

Articolul 136

(1) O parte contractantă care intenționează să inițieze negocieri asupra controalelor la frontieră cu un stat terț va informa celelalte părți contractante despre această intenție în timp util.

(2) Nici o parte contractantă nu va încheia cu unul sau mai multe state terțe acorduri de simplificare sau eliminare a controalelor la frontieră fără o autorizare în prealabil din partea celorlalte părți contractante, sub rezerva dreptului statelor membre ale Comunităților Europene de a încheia astfel de acorduri împreună.

(3) Alineatul (2) nu se aplică acordurilor cu privire la micul trafic de frontieră în măsura în care aceste acorduri respectă excepțiile și dispozițiile adoptate la articolul 3 alineatul (1).

Articolul 137

Prezenta convenție nu face obiectul nici unor rezerve, cu excepția celor prevăzute la articolul 60.

Articolul 138

În ce privește Republica Franceză, dispozițiile prezentei convenții se aplică numai la teritoriul european al Republicii Franceze.

În ce privește Regatul Țărilor de Jos, dispozițiile prezentei convenții se aplică numai la teritoriul din Europa al acestui regat.

Articolul 139

(1) Prezenta convenție va fi supusă ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare se depun la Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului, care informează toate părțile contractante despre acest lucru.

(2) Prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a celei de-a doua luni care urmează depunerii instrumentului final de ratificare, acceptare sau aprobare. Dispozițiile privind constituirea, activitățile și atribuțiile Comitetului executiv se aplică de la data intrării în vigoare a prezentei convenții. Celelalte dispoziții se aplică din prima zi a celei de-a treia luni care urmează datei intrării în vigoare a prezentei convenții.

(3) Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului va informa toate părțile contractante despre data intrării în vigoare.

Articolul 140

(1) Orice stat membru al Comunităților Europene poate deveni parte la această convenție. Aderarea va forma obiectul unui acord între statul respectiv și părțile contractante.

(2) Un astfel de acord va fi supus ratificării, acceptării sau aprobării de către statul care aderă și de către fiecare parte contractantă. Acordul intră în vigoare în prima zi a celei de-a doua luni ce urmează depunerii instrumentului final de ratificare, acceptare sau aprobare.

Articolul 141

(1) Orice parte contractantă poate depune la depozitar o propunere de modificare a prezentei convenții. Depozitarul înaintează propunerea celorlalte părți contractante. La cererea unei părți contractante, părțile contractante reexaminează dispozițiile convenției dacă, după părerea lor, s-a produs o schimbare esențială a condițiilor existente la data intrării în vigoare a convenției.

(2) Părțile contractante adoptă amendamentele la prezenta convenție de comun acord.

(3) Amendamentele intră în vigoare în prima zi a celei de-a doua luni ce urmează datei de depunere a instrumentului final de ratificare, acceptare sau aprobare.

Articolul 142

(1) În cazul în care convențiile se încheie între statele membre ale Comunităților Europene în vederea realizării unui spațiu fără frontiere interne, părțile contractante convin asupra condițiilor în care urmează să fie înlocuite sau amendate dispozițiile prezentei convenții, în funcție de dispozițiile corespunzătoare ale acestor convenții.

În acest scop, părțile contractante țin seama de faptul că dispozițiile prezentei convenții pot prevedea o cooperare mai largă decât cea care rezultă din dispozițiile convențiilor amintite.

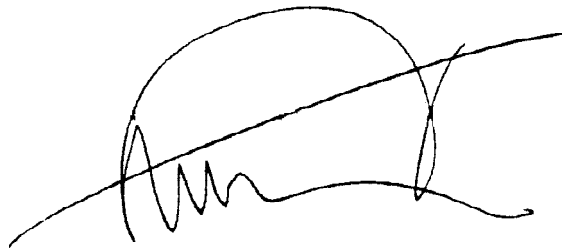
Dispozițiile care sunt contrare celor convenite între statele membre ale Comunităților Europene se adaptează în orice caz.

(2) Amendamentele la prezenta convenție, considerate necesare de părțile contractante, sunt supuse ratificării, acceptării sau aprobării. Se aplică dispoziția de la articolul 141 alineatul (3), înțelegându-se că amendamentele nu intră în vigoare înainte de data intrării în vigoare a convențiilor menționate dintre statele membre ale Comunităților Europene.

DREPT CARE, subsemnații, pe deplin autorizați, au semnat prezenta convenție.

Adoptată la Schengen, în a nouăsprezecea zi a lunii iunie, anul una mie nouă sute nouăzeci, într-un singur exemplar original, în limbile franceză, germană și olandeză, toate cele trei texte fiind în egală măsură autentice, originalul rămânând depus în arhivele Guvernului Marelui Ducat al Luxemburgului, care va transmite o copie certificată fiecărei părți contractante.

Pentru Guvernul Regatului Belgiei

Pentru Guvernul Republicii Federale Germania

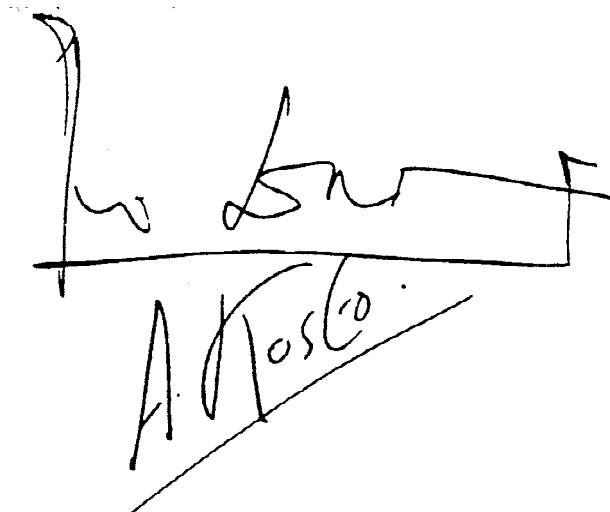
Pentru Guvernul Republicii Franceze

Pentru Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului

Pentru Guvernul Regatului Țărilor de Jos

ACT FINAL

La data semnării Convenției de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze cu privire la eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune, părțile contractante adoptă următoarele declarații.

1. Declarație comună privind articolul 139

Înainte de intrarea în vigoare a convenției, statele semnatare se informează reciproc despre toate circumstanțele care pot influența în mod semnificativ domeniile reglementate de această convenție și intrarea ei în vigoare.

Convenția nu intră în vigoare înainte ca condițiile prealabile pentru aplicarea ei să fie îndeplinite în statele semnatare, iar controalele la frontierele externe să devină efective.

2. Declarație comună privind articolul 4

Părțile contractante se angajează să depună toate eforturile pentru a respecta acest termen final simultan și pentru a preveni orice deficiențe în materie de securitate. Înainte de 31 decembrie 1992, Comitetul executiv va examina progresul care s-a realizat. Regatul Țărilor de Jos subliniază că nu pot fi excluse dificultățile întâmpinate cu privire la respectarea termenului la un anume aeroport, dar acest lucru nu va genera deficiențe de securitate. Celelalte părți contractante țin seama de această situație, deși nu este permis ca acest lucru să creeze dificultăți pentru piața internă.

În eventualitatea întâmpinării de dificultăți, Comitetul executiv va examina cele mai bune modalități de aplicare simultană a acestor măsuri pe aeroporturi.

3. Declarație comună privind articolul 71 alineatul (2)

În măsura în care o parte contractantă se abate de la principiul prevăzut la articolul 71 alineatul (2) în ce privește politica sa națională de combatere și tratare a consumului de substanțe narcotice și substanțe psihotrope, toate părțile contractante adoptă măsurile administrative și măsurile penale necesare pentru a combate și pedepsi importurile și exporturile ilegale de astfel de produse și substanțe, în special spre teritoriile celorlalte părți contractante.

4. Declarație comună privind articolul 121

În conformitate cu legislația comunitară, părțile contractante renunță la inspecțiile fitosanitare și la prezentarea certificatelor fitosanitare cerute de legislația comunitară pentru tipurile de plante și produse vegetale:

(a) enumerate la punctul 1 sau

(b) enumerate la punctele (2)-(6) și care sunt originare din una dintre părțile contractante:

(1) Flori tăiate și părți din plante folosite pentru ornamentare din:

Castanea

Chrysanthemum

Dendranthema

Dianthus

Gladiolus

Gypsophila

Prunus

Quercus

Rosa

Salix

Syringa

Vitis

(2) *Fructe proaspete de:*

Citrus

Cydonia

Malus

Prunus

Pyrus

(3) *Lemn de:*

Castanea

Quercus

(4) *Medii de cultură constând, total sau parțial, din pământ sau materii organice solide cum ar fi părți din plante, turbă și scoarță de copac cu humus, dar fără să fie constituit în întregime din turbă.*

(5) *Semințe.*

(6) *Plantele vii enumerate mai jos și care apar sub codurile CN enumerate mai jos în Nomenclatura Vamală publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene din 7 septembrie 1987.*

Cod CN	Descriere
0601 20 30	Bulbi, cepe, rădăcini cu tuberculi și rizomi, în creștere sau în floare: orhidee, zambile, narcise și lalele
0601 20 90	Bulbi, cepe, rădăcini cu tuberculi și rizomi, în creștere sau în floare: altele
0602 30 10	<i>Rhododendron simsii (Azalea indica)</i>
0602 99 51	Plante de exterior: plante perene
0602 99 59	Plante de exterior: altele
0602 99 91	Plante de interior: plante care înfloresc cu muguri sau flori, exclusiv cactuși
0602 99 99	Plante de interior: altele

5. *Declarație comună privind politicile naționale în materie de azil*

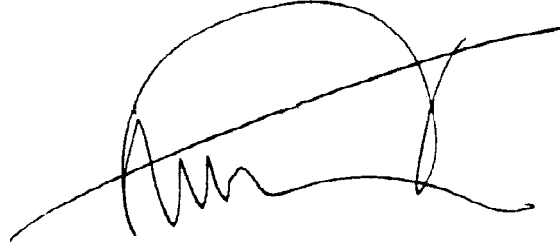
Pățile contractante elaborează un inventar al politicilor naționale în materie de azil în vederea armonizării acestora.

6. *Declarație comună privind articolul 132*

Pățile contractante își informează parlamentele naționale cu privire la aplicarea prezentei convenții.

Adoptat la Schengen, în a nouăsprezecea zi a lunii iunie, anul una mie nouă sute nouăzeci, într-un singur exemplar original, în limbile franceză, germană și olandeză, toate cele trei texte fiind în egală măsură autentice, originalul rămânând depus în arhivele Guvernului Marelui Ducat al Luxemburgului, care va transmite o copie certificată fiecărei părți contractante.

Pentru Guvernul Regatului Belgiei

Pentru Guvernul Republicii Federale Germania

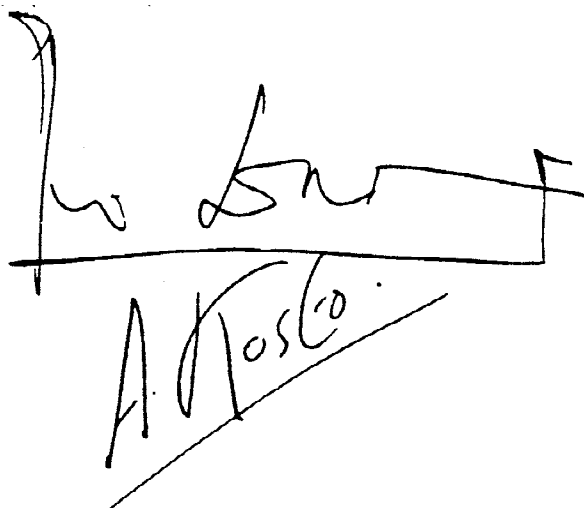
Pentru Guvernul Republicii Franceze

Pentru Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului

Pentru Guvernul Regatului Țărilor de Jos

PROCES-VERBAL

În completarea Actului Final al Convenției de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze cu privire la eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune, părțile contractante adoptă următoarea declarație comună și iau notă de următoarele declarații unilaterale făcute în ceea ce privește convenția menționată.

I. Declarație privind domeniul de aplicare al convenției

Părțile contractante constată că, după unificarea celor două state germane, domeniul de aplicare al convenției se extinde, în conformitate cu dreptul internațional, și la actualul teritoriu al Republicii Democrate Germane.

II. Declarațiile Republicii Federale Germania cu privire la interpretarea convenției**1. Convenția a fost încheiată în perspectiva unificării celor două state germane.**

Republica Democrată Germană nu este o țară străină în raport cu Republica Federală Germania.

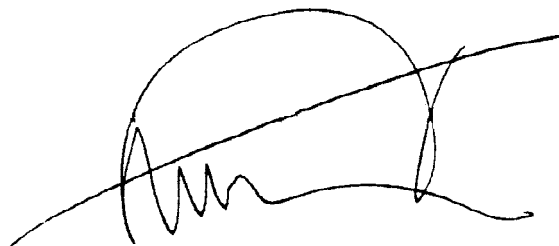
Articolul 136 nu se aplică în relațiile dintre Republica Federală Germania și Republica Democrată Germană.

2. Prezenta convenție nu va aduce atingere măsurilor convenite în schimbul de scrisori germano-austriac din 20 august 1984 pentru simplificarea controalelor la frontierele lor comune pentru resortisanții celor două state. Aceste măsuri trebuie însă aplicate ținând seama de imperativele de securitate și în domeniul imigrației ale părților contractante Schengen, astfel încât aceste facilități să fie în practică restrânse la resortisanții austrieci.**III. Declarația Regatului Belgiei cu privire la articolul 67**

Procedura care se va aplica pe plan intern pentru transferul executării hotărârilor penale străine nu va fi cea specificată în dreptul belgian pentru transferul între state al persoanelor condamnate, ci mai degrabă o procedură specială care se va stabili în momentul ratificării prezentei convenții.

Adoptat la Schengen, în a nouăsprezecea zi a lunii iunie, anul una mie nouă sute nouăzeci, într-un singur exemplar original, în limbile franceză, germană și olandeză, toate cele trei texte fiind în egală măsură autentice, originalul rămânând depus în arhivele Guvernului Marelui Ducat al Luxemburgului, care va transmite o copie certificată fiecărei părți contractante.

Pentru Guvernul Regatului Belgiei

Pentru Guvernul Republicii Federale Germania

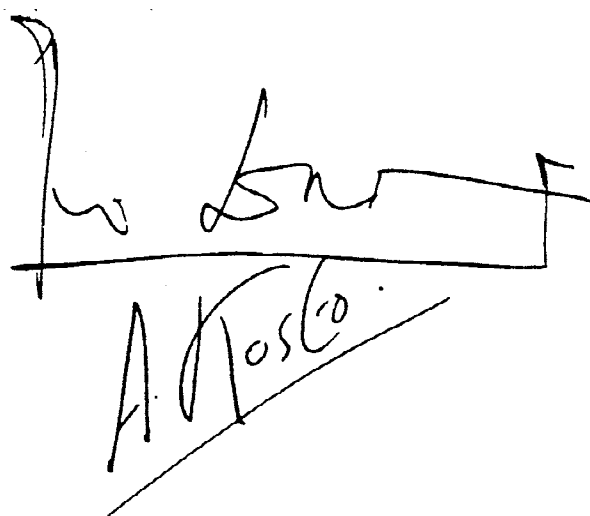
Pentru Guvernul Republicii Franceze

Pentru Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului

Pentru Guvernul Regatului Țărilor de Jos

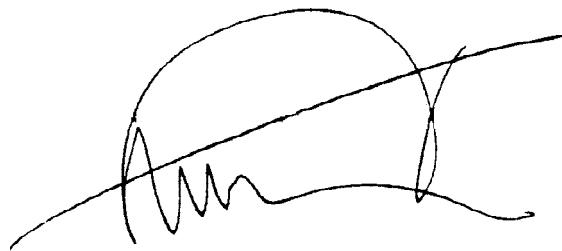
**DECLARAȚIE COMUNĂ
A MINIȘTRILOR ȘI SECRETARILOR DE STAT ÎNTRUNIȚI LA SCHENGEN LA 19 IUNIE 1990**

Guvernele părților contractante ale Acordului Schengen încep sau continuă discuțiile în special în următoarele domenii:

- îmbunătățirea și simplificarea practicilor în materie de extrădare,
- îmbunătățirea cooperării privind acțiunile în justiție în cazul infracțiunilor de circulație rutieră,
- măsuri pentru recunoașterea reciprocă a pierderii dreptului de a conduce autovehicule,
- posibilități de aplicare reciprocă a amenzilor,
- introducerea de norme privind transferurile reciproce de acțiuni penale, inclusiv posibilitatea de transferare a unei persoane acuzate în țara sa de origine,
- introducerea de norme privind repatrierea minorilor care au fost scoși în mod ilegal de sub autoritatea persoanei însărcinate cu exercitarea autorității părintești,
- continuarea simplificării controalelor în materie de circulație comercială a mărfurilor.

Adoptată la Schengen, în a nouăsprezecea zi a lunii iunie, anul una mie nouă sute nouăzeci, într-un singur exemplar original, în limbile franceză, germană și olandeză, toate cele trei texte fiind în egală măsură autentice, originalul rămânând depus în arhivele Guvernului Marelui Ducat al Luxemburgului, care va transmite o copie certificată fiecărei părți contractante.

Pentru Guvernul Regatului Belgiei

Pentru Guvernul Republicii Federale Germania

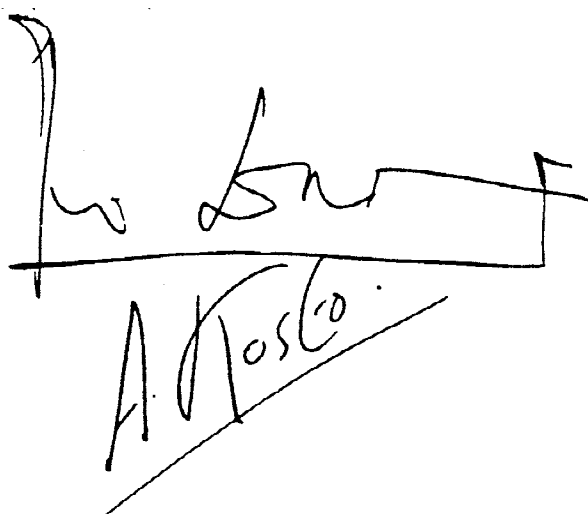
Pentru Guvernul Republicii Franceze

Pentru Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului

Pentru Guvernul Regatului Țărilor de Jos

DECLARAȚIE A MINIȘTRILOR ȘI SECRETARILOR DE STAT

La 19 iunie 1990, reprezentanți ai guvernelor Regatului Belgiei, Republicii Federale Germania, Republicii Franceze, Marelui Ducat al Luxemburgului și Regatului Țărilor de Jos au semnat la Schengen, în Marele Ducat al Luxemburgului, Convenția de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune.

La data semnării convenției, aceștia au adoptat următoarele declarații.

- Părțile contractante consideră convenția ca reprezentând un important pas înainte spre crearea unui spațiu fără frontiere interne și drept bază pentru activitățile viitoare între statele membre ale Comunităților Europene.
- Având în vedere riscurile în domeniile securității și imigrației ilegale, miniștrii și secretarii de stat subliniază necesitatea unor controale eficiente la frontierele externe, în conformitate cu principiile uniforme prevăzute la articolul 6. Pentru aplicarea acestor principii uniforme, părțile contractante trebuie în mod special să promoveze armonizarea metodelor de lucru în materie de control și supraveghere a frontierelor.

În plus, Comitetul executiv examinează toate măsurile necesare pentru instituirea unor controale uniforme și eficiente la frontierele externe și pentru aplicarea lor în practică. Aceste măsuri includ măsuri care să facă posibilă constatarea circumstanțelor în care un resortisant dintr-un stat terț a intrat pe teritoriul părților contractante, aplicarea de proceduri similare pentru a refuza intrarea, elaborarea unui manual comun pentru responsabilii cu supravegherea frontierelor și încurajarea unui nivel echivalent de control al frontierelor externe prin schimburi și vizite de lucru comune.

La data semnării convenției, ei au confirmat și decizia Grupului Central de Negociere de a constitui un grup de lucru cu următorul mandat:

- de a informa Grupul central de negociere înainte de intrarea în vigoare a convenției despre toate circumstanțele care influențează în mod semnificativ domeniile acoperite de convenție și intrarea acesteia în vigoare, în special despre progresul realizat în armonizarea actelor cu putere de lege în privința unificării celor două state germane;
- de a se consulta reciproc cu privire la impactul pe care armonizarea și circumstanțele menționate îl pot avea asupra aplicării convenției;
- de a elabora măsuri practice în perspectiva circulației străinilor exceptați de obligativitatea vizei și de a înainta propuneri, înainte de intrarea în vigoare a convenției, pentru armonizarea procedurilor de efectuare a controlului persoanelor la viitoarele frontiere externe.